

**BRANDON
SANDERSON**

KALAMITA

KALAMITA

BRANDON SANDERSON

TALPRESS

Tato kniha je fikce. Jména, názvy, postavy a události jsou buď produktem autorovy imaginace, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími, či mrtvými, událostmi nebo lokalitami je čistě náhodná.

Copyright © 2016 by Dragonsteel Entertainment, LLC

Translation © 2016 by Petr Miklica

Cover © 2016 by Trilabit Praha

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-633-2 (pdf)

Kaylynn ZoBellové,
spisovatelce, čtenářce, kritičce a kamarádce,
která strávila deset let ve spisovatelské skupině
s hromadou křiklounů, a přesto zvedá zdvořile ruku,
aby učinila komentář, místo aby nás pozabýjela.
Díky za veškerou pomoc po všechny ty roky, Kaylynn!

Prolog

Nahlédl jsem do hlubin děsu.

Byl jsem v Babilaru, v tom znovuzrozeném Babylonu. Kdy-
si jej lidé znali jako New York. Zíral jsem na zářící rudou hvěz-
du, které se říkalo Kalamita, a věděl jsem – bez nejmenších
pochyb –, že se v mém nitru něco změnilo.

Ty hlubiny si na mě činily nárok, jako kdybych jim patřil.
A jakkoliv si nalhávám, že jsem je zapudil, zůstala mi po nich
skrytá jizva.

Stále mě volají, abych se do nich opět ponořil...

ČÁST PRVNÍ

1

Slunce vykouklo nad horizontem jako hlava obrovského radioaktivního kapustňáka. Zrovna jsem se krčil – ze všech míst! – za stromem. Už jsem zapomněl, jak podivný pach tyhle věci vydávají.

„Dobrý?“ poslal jsem šeptem do éteru. Místo mobilů jsme se spoléhali na staré vysílačky, které se nám podařilo zprovoznit a propojit s headsety nošenými na hlavě. Jak jsem mluvil, v uchu mi praskalo a praskalo. Primitivní technologie, ale pro náš úkol naprosto zásadní.

„Počkej chvílku,“ ozvala se Megan. „Cody, jsi na pozici?“

„Jasně, že jo,“ zapraskalo v odpověď, podkresleno poklidným jižanským protahováním hlásek. „Kdyby si na tebe někdo vyskakoval, děvenko, napálím mu kulku rovnou do čenichu.“

„Fuj,“ ozvala se na lince Mizzy.

„Za pět minut jdeme na to,“ nahlásil jsem ze svého bidýlka. Cody ten vynález, který jsem teď používal, označoval jako „stromové stanoviště“, což bylo pro kempovací židličku zavěšenou nějakých devět metrů nad zemí u kmenu jilmu označení značně nadnesené. Kdysi ji používali lovci, když se ukrývali před zvěří.

Opřel jsem si svůj gottschalk – elegantní útočnou pušku ve

vojenském designu – o rameno a zadíval se skrz stromy. Za normálních okolností bych za podobné situace sledoval nějakého Výjimečného – jedno z těch individuí, která jsou vybavena superschopnostmi a terorizují svět. Byl jsem Zúčtovatel, stejně jako můj tým, zcela oddaný likvidaci těchto nebezpečných stvoření.

Bohužel však život Zúčtovatelů asi přede dvěma měsíci ztratil smysl. Náš vůdce, Profesor, byl sám Výjimečný. A k tomu se stal obětí spiknutí, jehož cílem bylo najít následníka jiného Výjimečného. Stal se obětí svých vlastních schopností a v tomhle stavu opustil Regaliino království v Babilaru. Navíc si s sebou odvezl její hard disky, veškeré poznámky i tajemství. Měli jsme v úmyslu ho zastavit. A to mě přivedlo sem.

K jednomu velkému hradu.

No vážně. K hradu. Myslel jsem, že tyhle věci jsou jen ve starých filmech a možná tak ještě v cizině, ale jeden z nich se skrýval v lesích Západní Virginie. A bez ohledu na moderní kovové brány a špičkový zabezpečovací systém, tohle místo vypadalo stejně jako v časech, které panovaly dávno před tím, než se na obloze objevila Kalamita – kameny pokryté lišejníkem a popínavé rostliny vinoucí se vzhůru po jedné ze zvětralých stěn.

Lidé z období před Kalamitou byli divní. Taky úžasní – hrad byl jasný důkaz –, ale i tak divní.

Díval jsem se skrz větve a zahlédl přitom Abrahama; skrýval se v koruně stromu nedaleko ode mě. Podařilo se mi ho objevit jen proto, že jsem věděl, co přesně mám hledat. Jeho tmavé oblečení se dobře ztrácelo v ranních stínech připomínajících velké záplavy. Ráno bylo podle našeho informátora tou nejlepší dobou k útoku na tuhle konkrétní lokalitu: hrad Shewbrent, kterému se taky říkalo Slévárna Knighthawk. Základní světový zdroj technologií odvozených od schopností Výjimečných. Používali jsme jejich zbraně a techniku v boji proti Ocelovému srdci a potom i Regalii.

Teď jsme se chystali je okrást.

„Máte všichni vypnuté mobily?“ zeptal jsem se do vysílačky.
„Vyndané baterie?“

„Už ses nás ptal třikrát, Davide,“ odpověděla Megan.

„Podívejte se i tak.“

Postupně mě ujistili, že je vše v pořádku, a já se zhluboka nadechl. Pokud jsme věděli, byli jsme poslední buňka Zúčtovatelů. Už to byly dva měsíce, co jsme neměli žádné zprávy o Tie, což znamenalo, že bude asi mrtvá. Tím pádem jsem se stal velitelem *já* – i když jsem se k téhle funkci dostal náhodou. Abraham a Cody se smáli, když jsem se jich ptal, jestli to chtějí dělat, zatímco Mizzy ztuhla jako prkno a téměř začala hyperventilovat.

Takže jsme teď uváděli v život *můj* plán. Můj šílený, ztřeštěný, neuvěřitelný plán. Byl jsem upřímně vyděšený.

Zapíjaly mi hodinky. Čas vyrazit.

„Megan,“ promluvil jsem do vysílačky, „máš zelenou.“

„Jdu na to.“

Znovu jsem si opřel pušku o rameno a zíral skrz koruny směrem, kde měla Megan provést svůj útok. Připadal jsem si jako slepec. S mobilem by mi stačilo napojit se na Megan a sledovat útok z jejího pohledu. Nebo si alespoň otevřít místní mapu a pozorovat svůj tým v podobě blikajících teček. Jenže naše mobily vyrobil a distribuoval Knighthawk – který současně provozoval zabezpečenou síť, na níž fungovaly. Použití je ke koordinaci útoku na objekt Knighthawkem vlastněný bylo asi stejně chytré, jako udělat si dresink na salát ze zubní pasty.

„Jdu do akce,“ ozvala se Megan a záhy nato roztrásly vzduch dvě exploze. Prohlédl jsem si oblast skrz optiku zaměřovače a zaregistroval jsem kouřové stopy stoupající k oblakům. Megan jsem ale neviděl, ta byla na druhé straně hradu. Jejím úkolem bylo provést frontální útok – ty výbuchy byly granáty, které hodila na vstupní bránu.

Útok na Slévárnu Knighthawk byl samozřejmě *naprosto* sebevražedný čin. Věděli jsme to všichni, ale byli jsme *naprosto*

zoufalí – docházely nám zdroje a pronásledoval nás samotný Jonathan Phaedrus. Knighthawk se s námi odmítal bavit a odpověď na naše požadavky bylo naprosté ticho.

Měli jsme na výběr – buď zaútočit na Profesora bez vybavení, nebo se vydat sem a zjistit, co se tu dá sebrat. Z těch dvou špatných možností mi tahle připadala lepší.

„Cody?“ promluvil jsem do vysílačky.

„Vede si dobře, synku,“ ozval se přes vysílačku na pozadí praskání éteru. „Vypadá to jako na tom videu. Jakmile došlo k explozi, vyrazily odtamtud drony.“

„Sestřel, co zvládneš,“ nařídil jsem.

„Rozkaz.“

„Mizzy?“ řekl jsem. „Jsi na řadě.“

„Žůžo.“

Zaváhal jsem. „Žůžo? To je nějaký kódový slovo?“

„Ty nevíš... krutibrko, Davide, ty dokážeš někdy být opravdu otravný.“ Slova byla prošpikována další sérií explozí, tentokrát silnějších. Tlakové vlny zatřáslly i mým stromem.

Ani jsem nepotřeboval optiku, abych viděl, jak po mé pravé straně stoupá podél hradní stěny kouř. Krátce po explozi se z oken vynořila skupina dronů, měly velikost tak basketbalového míče – elegantní kovové koule s vrtulkami v horní části. Ze stinných výklenků se vyvalily větší stroje, protáhlé a vysoké zhruba jako člověk, každý z nich měl v horní části zabudovanou střelnou zbraň a pohyboval se ne na kolech, ale po kolejích.

Sledoval jsem to všechno svou optikou – začaly pálit do lesů, kde Mizzy umístila do kbelíků světlice, aby zmátla jejich tepelné navádění. Pálící automatické zbraně s dálkovým ovládním ještě umocnily iluzi, že se zde skrývá velká skupina vojáků. Veškerou střelbu jsme směřovali vzhůru. Nechtěli jsme, aby se Abraham, až bude čas vydat se do akce, octl v křížové palbě.

Obrana Slévárny Knighthawk se chovala přesně tak, jak jsme to viděli na videu od našeho informátora. Nikomu se tam ještě nepodařilo s úspěchem proniknout, byť to už zkoušeli mnozí.

Jedna skupina, oddíl paravojenských hazardérů z Nashvillu, natočila videa a nám se povedlo dostat ke kopiím. Mohli jsme tak tipovat, že po většinu času ty drony hlídkují uvnitř po chodbách. Teď ovšem byly venku a bojovaly.

To nám, jak jsme doufali, otevíralo cestu dovnitř.

„Tak fajn, Abrahame,“ promluvil jsem do vysílačky. „Jsi na řadě. Budu tě krýt.“

„Jdu na to,“ odpověděl tiše Abraham. Obezřetný muž tmavé pleti shodil ze svého stromu tenké lano a pak po něm tiše sklouzl do lesního podrostu. Ačkoliv měl Abraham silné paže i krk, pohyboval se s neuvěřitelnou mrštností. Dostal se už ke stěnám hradu, které ještě byly ve stínu vytvářeném časným ranním sluncem. Jeho těsný infiltrační oblek by měl maskovat jeho tepelnou stopu alespoň tak dlouho, dokud budou odvodit tepla na jeho pásku funkční.

Jeho úkolem bylo vplížit se do Slévárny, sebrat všechny zbraně či technologie, co tam najde, a během patnácti minut vypadnout. Od našich informátorů jsme měli základní mapy, ze kterých plynulo, že laboratoře a výroby ve spodním podlaží hradu jsou nacpané lahodným ovocem, které jen čeká, až je sklídíme.

Sledoval jsem nervózně Abrahama svým zaměřovačem – hlaveň jsem přitom měl odkloněnou doprava, aby ho nezasáhl náhodný výstřel. Chtěl jsem mít jistotu, že ho nezaměří žádné drony.

Nezaměřily. S pomocí navíjecího lana se dostal na vrcholek krátké zdi a pak ještě další, odkud vedla cesta na střechu hradu. Skryl se za jedním z cimbuří a připravoval se na další krok.

„Po tvé pravé ruce je volný prostor, Abrahame,“ naváděl jsem ho přes vysílačku. „Jeden z dronů vyletěl ven dírou pod oknem na té věži.“

„Žůžo,“ řekl Abraham, i když to slovo znělo zrovna od něj podivně, s tím jeho jemným francouzským přízvukem.

„Řekni mi, prosím tě, že to nemyslíš vážně,“ zaúpěl jsem a pak jsem zvedl pušku a sledoval ho, jak se posouvá k otvoru.

„Proč by neměl?“ zeptala se Mizzy.

„Zní to prostě divně.“

„A to ostatní, co říkáme, ne? ‚Krutibrko‘? ‚Trumbera‘?“

„To je normální,“ namítl jsem. „Vůbec to není divný.“ Kolem proletěl dron, ale naštěstí ani moje oblečení nevydávalo tepelnou stopu. Alespoň něco, protože oblečení připomínající potápěčský neopren bylo zatraceně nepohodlné. To moje aspoň nebylo tak hrozné jako Abrahamovo, který měl masku a další vychytávky. Já jsem pro dron vydával minimální tepelnou stopu, třeba jako veverka. Skrytá a velmi nebezpečná veverka.

Abraham dorazil k výklenku, který jsem mu ukázal. Kruci, ten chlap byl v plížení fakt dobřej. Jakmile jsem ho spustil z očí, ztratil jsem ho a měl jsem problém ho znovu najít. *Musel* mít nějaký výcvik ze speciálních jednotek.

„Jsou tady bohužel dveře,“ ozval se Abraham z výklenku. „Určitě se po vylítnutí toho stroje zavřely. Pokusím se je nějak vyzkratovat.“

„Bezva,“ okomentoval jsem to. „Megan, jsi v pohodě?“

„Živá,“ zasupěla. „Zatím.“

„Kolik dronů vidíš?“ zajímalo mě. „Už po tobě vystartovaly i ty větší? Může...“

„Mám teď fofr, Pokleku,“ odsekla.

Odmlčel jsem se a napjatě poslouchal střelbu a exploze. Přál jsem si být v tom všem chaosu, střelbě a boji, ale nemělo by to smysl. Nebyl jsem tak neviditelný jako Abraham ani... ano, *nesmrtelný* jako Megan. Mít v týmu Výjimečnou jejího typu byla určitě výhoda. Oni si poradí. Mým úkolem velitele bylo držet se zpátky a posuzovat situaci.

Štvalo mě to.

Cítil tohle na misích, kterým velel, i Profesor? Obvykle někde vyčkával a vedl všechno ze zákulisí. Nikdy mi nedošlo, jak těžké by to mohlo být. Ale jestli jsem se v Babilaru alespoň něčemu naučil, bylo to poznání, že musím ovládnout svou horkokrevnost. Místo toho musím být... horkokrevný jen tak napůl. Polozbrklý?

A tak jsem čekal, zatímco Abraham byl v akci. Pokud by se nedostal dovnitř včas, musel bych celou akci zrušit. Čím déle by to trvalo, tím vyšší byla šance, že ti záhadní lidé, co vedou Slévárnu, zjistí, že naše „armáda“ má jenom pět lidí.

„Stav, Abrahame?“ vyzvídal jsem.

„Myslím, že se mi to podaří otevřít,“ ozval se. „Jen ještě chvíli.“

„Nevím...“ Zarazil jsem se. „Okamžik, co to bylo?“

Někde poblíž se ozvalo tiché rachocení. Prohlížel jsem prostor pod sebou a překvapilo mě, když jsem zpozoroval, že se vlhká lesní půda *pohybuje*. Listy a mech se odklápěly a postupně se objevoval jakýsi kovový východ. Z něho vystartovala další skupina dronů; proletěly kolem mého stromu.

„Mizzy,“ zasyčel jsem do vysílačky. „Další drony se snaží dostat po křídle na tvou pozici.“

„Maglajz,“ vyhekla Mizzy. Pak chvíli zaváhala. „Znáš vůbec...“

„Ano, znám to slovo. Měla by ses připravit na další fázi.“ Mrkl jsem dolů na otvor, který se s rachotem zavíral. „Buď připravená: vypadá to, že Slévárna má tunely, který vedou do lesa. Budou schopní vysílat drony neočekávaně.“

Dveře pode mnou se zasekly. S nakrabaceným čelem jsem se naklonil, abych líp viděl. Vypadalo to, že do převodů jejich mechanismu napadala hlína a kameny. Takhle to dopadne, když umístíte dveře doprostřed lesa.

„Abrahame,“ promluvil jsem vzrušeně do mikrofonu. „Ten východ se při zavírání zasekl. Mohl by ses tam dostat tudy.“

„To asi bude náročný,“ odpověděl. Ohlédl jsem se zpátky a všiml si, že minimálně dva drony se po sérii explozí na Mizzyině straně vrátily zpátky. Vznášely se poblíž Abrahamovy pozice.

„Krucí,“ zašeptal jsem. Pak jsem zvedl pušku a zasáhl oba stroje dvěma výstřely. Spadly. Měli jsme dopředu připravené náboje, které při zásahu usmažily elektroniku. Netušil jsem, jak fungují, ale stály nás prakticky všechno, co se nám podařilo

dát dohromady, včetně helikoptéry, kterou Cody a Abraham uprchli z Newcaga. Už to samo o sobě bylo dost podezřelé.

„Díky za pomoc,“ ozval se Abraham, jakmile drony spadly.

Podě mnou se o sebe třela ozubená kola; snažila se uzavřít východ. Dveře se pohnuly o další dva centimetry.

„Tenhle východ se každou vteřinu zavře,“ hlásil jsem mu. „Musíš sem rychle.“

„Neviditelnost a rychlost nejdou dohromady, Davide,“ poznamenal Abraham.

Podíval jsem se znovu směrem k otvoru. Newcago pro nás bylo ztracené, Profesor už zaútočil a vyplnil všechny naše tajné úkryty. Jen tak tak, že jsme dostali do bezpečného úkrytu Edmunda, dalšího z našich spojenců mezi Výjimečnými.

Lidé v Newcagu byli vyděšení. Babilar byl o něco lepší: zůstalo tam ještě několik zdrojů a město bylo pod dohledem několika bývalých nobsledů Regalie, kteří teď sloužili Profesorovi.

Pokud by tahle loupež nevyšla, nemáme nic. Museli bychom se dostat někam hodně do ústraní a v příštím roce se pokusit dát znovu dohromady. Tím by ale Profesor dostal volnou ruku ke svému řádění. Nebyl jsem si jistý, co má za lubem a proč tak rychle opustil Babilar, ale už to samo napovídalo, že nějaký záměr nebo plán mít bude. Jonathan Phaedrus, nyní v zajetí vlastních schopností, se nespokojí s tím, aby zůstal v jednom městě a vládl. Byl ctižádnostivý.

Mohl se stát tím nejnebezpečnějším Výjimečným, jakého tenhle svět kdy poznal. Při té myšlence se mi sevřel žaludek. Každé další zaváhání by bylo neospravedlnitelné.

„Cody,“ promluvil jsem. „Vidíš na Abrahama? Můžeš ho krýt?“

„Vteřinku,“ ozvalo se. „Jo, už ho mám.“

„Fajn,“ odpověděl jsem. „Protože já jdu dovnitř. Přebíráš operační dohled.“

2

Sjel jsem dolů po laně a přistál v podrostu, suché listí zašustilo. Dveře přede mnou se znovu začaly pohybovat. S heknutím jsem vyrazil k otvoru a skočil do něj, krátce jsem se sklouzl po nakloněné rampě. Jakmile jsem byl uvnitř, dveře za mnou s posledním zaskřípěním zaklaply.

Byl jsem uvnitř. A taky v pasti.

Takže... hurá?

Slabé nouzové osvětlení na stěnách mi odhalilo svažitý tunel, který byl nahoře zaoblený jako obrovská trávicí trubice. Sklon nebyl příliš příkrý, takže jsem se postavil na nohy a začal se pomalu posouvat dolů, s puškou na rameni. Vysílačku, kterou jsem měl u boku, jsem přepnul na jinou frekvenci. Byl to domluvený postup pro každého, kdo se dostane do Slévárny. Mohl jsem se tak plně koncentrovat. Ostatní už vědí, jak se se mnou spojit.

Příšeří přímo vyzývalo k tomu, abych zapnul mobil, který mohl zastoupit baterku, ale ovládl jsem se. Kdoví jaká zadní vrátka Slévárna Knighthawk do těch přístrojů nainstalovala. A kdo vůbec tuší, co všechno tyhle mobily doopravdy dokážou? Mohla to být také nějaká technologie odvozená od Výjimečných. Telefony, které fungují za všech okolností a jejichž

signál se nedá nijak rušit? Vyrostl jsem sice v díře pod Newcagem, ale i mně docházelo, jak je to fantastická věc.

Došel jsem až na konec klesání a nasadil si optiku s noktovizorem a termálním snímačem. *Kruci*, to byla ale úžasná zbraň. Přede mnou se do dáli táhla mlčenlivá chodba – nic než hladký kov, od podlahy až ke stropu. S ohledem na jeho délku musel tunel vést pod stěnami Slévárny až do vlastního komplexu. Šlo zřejmě o přístupovou chodbu.

Pokoutně získané fotky interiérů Slévárny zobrazovaly všechny možné lákavé technologie nacházející se tam dole na pracovních stolech. Právě ony nás sem přilákaly a přinutily nás vymyslet tenhle plán. Popadnout a jít, a doufat, že nám skončí v rukou něco užitečného.

Každopádně by mělo jít o technologie nějakým způsobem odvozené z těl Výjimečných. Že jsme na Výjimečných závislí, mi došlo ještě dřív, než jsem odhalil Profesorovy superschopnosti. Přitom v mých představách byli Zúctovatelé bojovníci za svobodu čistě lidského původu – obyčejní jednotlivci, co bojují proti impozantnímu nepříteli.

Jenže nakonec to takhle nebylo. Perseus měl svého kouzelného koně, Aladin lampu a starozákonní David požehnání od Jehovy. Chcete bojovat s bohem? Pak byste raději měli mít dalšího na své straně.

V našem případě šlo o porcování bohů na kousky, chytání do beden a usměrňování jejich schopností. Většina toho, o čem mluvím, měla svůj původ tady. Slévárna Knighthawk, mlčenliví odběratelé mrtvol Výjimečných, které se přeměňovaly ve zbraně.

Ve sluchátkách mi zapraskalo a já sebou škulb.

„Davide?“ Na utajené radiofrekvenci se ozval Meganin hlas. „Co to děláš?“

Zarazil jsem se. „Našel jsem tunel, kterým se dostávají do lesa drony, a podařilo se mi protáhnout se dovnitř,“ zašeptal jsem.

Ve vysílače se rozhostilo ticho, pak se ozvalo: „Trumbero.“

„Cože? Protože je to neopatrný?“

„Ale ne, kruci. Protože jsi mě nevezal s sebou.“

Někde poblíž ní zaburácela exploze.

„Vypadá to, že se beztak báječně bavíš,“ poznamenal jsem a pokračoval jsem v chůzi, pušku zdviženou a pohled upřený před sebe. Vyhlížel jsem drony.

„Jo, jasně,“ zasyčela Megan. „Zastavuju minirakety vlastním obličejem. Skvělá zábava.“

Usmál jsem se. Tohle se mnou dělal pouhý zvuk jejího hlasu. Zatraceně, radši ať na mě křičí Megan, než aby mě chválil někdo jiný. Kromě toho už jen skutečnost, že se mnou mluví, znamená, že *doopravdy* ještě žádnou miniraketu svým obličejem nezastavila. Byla nesmrtelná – pokud by zemřela, narodí se znovu. Ale jinak byla zranitelná jako každý jiný. A s ohledem na nedávné události se snažila používání svých schopností omezit.

V akci proto většinou jednala klasickým způsobem. Ukrývala se za stromy, házela obloučkem granáty a střelila, zatímco Cody a Mizzy ji kryli. Představoval jsem si, jak potichu nadává, jak se potí, když vidí, že kolem prolétá dron, jak bezchybně míří a její obličej...

... uť, já vím. Asi bych se neměl rozptylovat.

„Já je tady nahoře zabavím,“ ozvala se Megan, „ale buď opatrný. Nemáš kompletní infiltrační oblek. Pro ty drony budeš vydávat tepelnou stopu, když se dostanou blízko.“

„Žůžo,“ zašeptal jsem. Ať už to znamená cokoliv.

Tunel přede mnou začínal být světlejší, takže jsem vypnul noční vidění a zpomalil. Chvilí jsem se plížil a pak se úplně zastavil. Přístupový tunel končil širokou bílou chodbou, která vedla doprava i doleva. Jasně nasvícená, s podlahou pokrytou dlaždičkami a s kovovými stěnami, zcela prázdná. Jako kancelář, která je ve stejné ulici s pekárnou, kde zrovna ten den rozdávají koblihy zdarma.

Vytáhl jsem z kapsy naše mapy, musely mi teď stačit. Pustil jsem se do prohlížení. Moc jsem se z nich nedozvěděl, ale jedna

z fotek hodně připomínala tuhle chodbu. Takže teď jen nějak najít nějakou užitečnou hračku, sebrat ji a vypadnout.

Profesor nebo Tia by asi vymysleli mnohem lepší plán, ale ti tu nebyli. A tak jsem se vydal náhodným směrem a pokračoval v chůzi. Když o pár minut později přerušil to napjaté ticho rychle se blížící zvuk, jehož ozvěna se odrážela chodbou, byla to vlastně úleva.

Vyrazil jsem po zvuku. Ne proto, že bych po něm tak dychtivě toužil, ale zahlédl jsem o kus dál v chodbě dveře. Dorazil jsem k nim právě včas, abych je otevřel – naštěstí nebyly zamčené – a vklouzl jsem do temné místnosti. Naražený zády na dveře jsem slyšel, jak venku proletěla skupina dronů. Otočil jsem se a malým okénkem ve dveřích sledoval, jak probzučely bílou chodbou a pak zabočily do přístupového tunelu.

Mou tepelnou stopu nezaregistrovaly. Přepnul jsem vysílačku na otevřenou frekvenci a zašeptal: „Tou chodbou, kterou jsem přišel, letí ven další drony. Cody, jak to vypadá?“

„Máme ještě pár triků v rukávu,“ ozval se Cody, „ale začíná tady být horko. Abrahamovi se podařilo dostat se skrz tu střechu. Oba byste měli vzít, co poberete, a okamžitě odtamtud vypadnout.“

„Rozumím,“ odpověděl do vysílačky Abraham.

„Jasně,“ zareagoval jsem a rozhlédl se po místnosti. Byla tam naprostá tma, ale podle sterilního zápachu šlo o nějakou laboratoř. Pustil jsem noktovizor a v rychlosti prohlédl celou místnost.

Ukázalo se, že jsem obklopen těly.

3

Potlačil jsem výkřik hrůzy. S puškou na rameni jsem znovu prohlížel místnost, srdce mi bušilo. Prostor byl vyplněný dlouhými kovovými stoly a výlevkami, byly tu roztroušené spousty velkých van a stěny byly obložené od podlahy až ke stropu policemi přeplněnými sklenicemi všech velikostí. Naklonil jsem se blíž, abych se pořádně podíval na ty, které ke mně byly nejbliž. Části těl. Prsty. Plíce. Mozky. Podle nálepek bylo vše lidské. Určitě laboratoř, kde se provádějí pitvy.

Potlačil jsem nával nevolnosti a zamyslel se. Mohou být v takovéhle místnosti nějaké motivátory? Cokoliv, co by mohlo využívat technologie Výjimečných, by potřebovalo k činnosti motivátor. Pokud jich někde hromadu nenajdu, bude naše mise neúspěšná.

Pustil jsem se do hledání – byly to malé kovové krabičky zhruba o velikosti baterie do mobilu. Kruci. Všechno se utápělo v zelené barvě noktovizoru a do tunýlku zúžené vidění optiky mé pušky celý ten obraz povznášelo na novou úroveň děsivosti.

„Hej,“ ozval se ve vysílače Mizzyin hlas a já sebou znovu škubl. „Davide, seš tam?“

„Jo,“ špitl jsem.

„Boj po mý pravý straně se posunul směrem k Megan, takže si teď můžu vydechnout,“ pokračovala Mizzy. „Cody říkal, že se mám zeptat, jestli něco nepotřebuješ.“

Nebyl jsem si jistý, co by mohla dělat na takovou dálku, ale bylo fajn slyšet něčí hlas. „Jsem v nějaký laboratoři,“ uvedl jsem ji do situace. „Jsou tu police plný částí těl ve sklenicích a...“ Znovu jsem pocítil nevolnost, zahoupal jsem puškou sem a tam, abych se mohl líp podívat přes optiku na nedaleké vany. Každá z nich měla skleněný poklop a byly plné. „... a jsou tu i kádě plný plovoucích kusů něčeho. Je to, jako kdyby parta kanibalů měla připravený jabka na zavařování. Akorát že jsou to Adamova jablka.“

Natáhl jsem ruku a otevřel jsem jednu skříňku. Objevil jsem v ní celou polici naložených srdcí. Jak jsem se pohnul, má noha se něčeho dotkla a zamlaskalo to. Uskočil jsem, zbraň namířenu k podlaze, ale byla to jen mokrá rohož.

„Mizzy,“ zašeptal jsem, „tohle místo je opravdu divný. Myslíš, že by bylo bezpečný si tady rozsvítit?“

„Jo, to by bylo hóódně chytrý. Lidi, co mají supervychytané bunkr a vypouštějí létající drony, určitě nebudou mít v laboratořích bezpečnostní kamery. Ne. Ani náhodou.“

„Rozumím.“

„Možná tě už zpozorovali a tvým směrem se valí nějaká ta smrtonosná letka. Ale v případě, že *nejsi* v pasti a nechystají se tě popravit, přimlouvala bych se, abys byl opatrněj.“

Říkala to všechno káravým tónem, téměř vzrušeným hlasem. Mizzy byla většinou nabitá energií víc než pytel štěňat předávkovaných kofeinem. Obvykle to člověku dodávalo odvahy. Obvykle jsem ale nebyl rozhozený z toho, že se mi podařilo dostat se do místnosti plné naporcovaných těl.

Poklekl jsem a sáhl na rohož na podlaze. To, že byla ještě vlhká, by mohlo znamenat, že tu někdo pracoval přes noc a náš útok ho vyrušil.

„Můžeš tam něco ukrást?“ byla zvědavá Mizzy.

„Ne, jediné že by sis chtěla sešít nového kámoše.“

„Fuj. Hele, prostě se rozhlídni, co můžeš sebrat, a vypadni. Už teď jsme tu přesčas.“

„Jo,“ řekl jsem a otevřel jsem další skříňku. Chirurgické nástroje. „Uspíším to. Je – vydrž chvílku.“

Ztuhl jsem a nastražil jsem uši. Zaslechl jsem něco?

Ano, nějaký rachot. Snažil jsem se nepředstavovat si, jak se nějaká mrtvola drápe ven z jedné z těch van. Zvuk vycházel z místa poblíž dveří, kterými jsem se dostal dovnitř, a v té samé oblasti se najednou objevilo na podlaze malé světýlko.

S nakrabatělým čelem jsem se k němu vydal. Byl to malý dron, plochý a kulatý, s rotujícími kartáči po celém dně. Protáhl se malým otvorem s padacími dvířky vedle vchodu – vypadal jako průchod pro kočku – a teď ležtil podlahu.

Uvolnil jsem se. „Jen úklidový robot,“ vysvětloval jsem do vysílačky.

Robot okamžitě ztichl. Mizzy začala odpovídat, ale mně došla slova, protože malý úklidový robot stáhl kartáče a vydal se zpátky ke dveřím. Vrhhl jsem se na zem, natáhl ruku a jen tak tak se mi podařilo malý dron chytit dřív, než by se protáhl ven otvůrkem s padacími dvířky.

„Davide?“ zeptala se úzkostlivě Mizzy. „Co to bylo?“

„Já jsem ale pitomec!“ škulbl jsem sebou nervózně. Při skoku na zem jsem si narazil loket. „Robot rozpoznal, že něco není v pořádku, a já ho musel zastavit. Chytil jsem ho dřív, než se dostal ven. Mohl někoho varovat.“

„To mohl i tak,“ poznamenala Mizzy. „Může být napojený na ochranku.“

„Budu rychlý,“ slíbil jsem a postavil se na nohy. Úklidového robota jsem položil obráceně na policičku vedle regálu plného krvavých pytlíků, co visely v malé lednici se skleněnými dvířky. Dalších pár jich leželo otevřených na polici. Hnus.

„Třeba některé z těch částí těl patřily Výjimečným,“ přemýšlel jsem nahlas. „Mohl bych je vzít s sebou a odebereme z nich vzorky DNA. Mohli bychom je použít?“

„Jak?“

„To nevím,“ přiznal jsem. „Třeba z nich nějak udělat zbraně?“

„Jóó,“ pronesla skepticky Mizzy. „Přicvaknu si sešivačkou dopředu na pušku nějakou nohu a budu doufat, že z toho třeba budou lítat lasery, nebo něco podobného.“

Zčervenal jsem, ale přesto jsem si nemyslel, že je na místě si mě dobírat. Kdybych ukradl nějakou cennou DNA, mohli bychom ji vyměnit za zásoby, ne? I když tyhle kusy těl to asi nebudou. Důležité části DNA Výjimečných se rychle rozkládaly, takže pokud bych chtěl něco na prodej, musel bych si najít zmrazenou tkáň.

Mrazicí boxy. Kde bych mohl najít nějaký mrazák? Prozkoumal jsem jednu vanu a zvedl skleněné víko, ale voda uvnitř byla jen studená, ne zmrazená. Vrátil jsem poklop zpátky a pustil se do zkoumání místnosti. Vzadu byly dveře, nacházely se přesně naproti těm, které vedly do chodby.

„Víš,“ promluvil jsem znovu na Mizzy, zatímco už jsem byl na cestě ke dveřím, „že tohle místo vypadá přesně tak, jak jsem čekal?“

„Tys čekal místnost plnou částí těl?“

„Jo, víceméně,“ přitakal jsem. „Jsou tu přece šilení vědci, co dělají zbraně z mrtvých Výjimečných, ne? Proč by *nemohli* mít místnost plnou částí lidských těl?“

„Nejsem si jistá, kam tímhle míříš, Davide. Kromě toho, že mě tím děsíš.“

„Vydrž chvíli.“ Sáhl jsem po klice, dveře ale byly zavřené.

Musel jsem do nich párkrát kopnout, ale nakonec se otevřely. S rámusem jsem si nedělal příliš hlavu – kdyby někdo poblíž poslouchal, už by dávno slyšel můj souboj s malým dromem. Dveře se otevřely a odhalily temnou chodbu. Byla menší než ta, po které jsem přišel, a naprosto neosvětlená. Zaposlouchal jsem se, ale nic jsem neslyšel. Rozhodl jsem se, že zjistím, kam vede.

„Každopádně,“ pokračoval jsem, „mě to nutí k přemýšlení. Jak vyrábějí z Výjimečných ty zbraně?“

„Nevím,“ řekla Mizzy. „Umím spravit věci, ke kterým se dostaneme, ale motivátory jsou úplně jiná liga.“

„Když Výjimečný umře, jeho buňky se začnou okamžitě rozpadat,“ přemýšlel jsem. „Tohle každý ví.“

„Každý vědátor.“

„Já nejsem...“

„To je v pohodě,“ přerušila mě Mizzy. „Smiř se s vlastní přirozeností! Buď sám sebou a hotovo. Jsme prakticky všichni vědátoři, jen každý na něco jiného. Kromě Codyho. To bude spíš takovej koumes... teď nevím, jak to nazvat. Jako když pokusně překusuješ žížaly?“

Povzdychl jsem si. „Jakmile Výjimečný umře, můžeš mu odebrat buněčný vzorek. Pokud jsi dost rychlá. Říká se, že důležité jsou mitochondrie. Ty buňky zmrazíš a můžeš je prodat na černém trhu. Pak se z *toho* nějak stane technologie. Problém je v tom, že Vyhlazovač dovolil Regalii, aby na něm provedli operaci. Viděl jsem jizvy. S pomocí jeho schopností vytvořili bombu.“

„Takže...“

„Takže proč operace?“ položil jsem otázku. „Mohl přece věnovat jen vzorek krve, ne? Proč musela Regalia volat špičkového chirurga?“

Mizzy se odmlčela. „Hm,“ vypadlo z ní nakonec.

„Jo.“ Opravdu jsem předpokládal, že jakýkoliv Výjimečný musí být mrtvý, aby se na základě jeho superschopností vytvořila technologie. Regalia i Vyhlazovač mi dokázali, že se pletu. Ale pokud dokážete stvořit technologii ze žijících Výjimečných, proč neměl Ocelové srdce legii neporazitelných vojáků? Možná na to byl příliš paranoidní, ale určitě by si pořídil stovky verzí Edmunda – toho Výjimečného, který dodával městu energii.

Došel jsem na roh temné chodby. S pomocí infračerveného nastavení své optiky jsem za něj nakoukl, jestli tam nečíhá nějaké nebezpečí. Noktovizor odhalil malou místnost s několika velkými mrazicími boxy. Neviděl jsem žádné výrazné zdroje

tepla, ale stopky na optice už mě varovaly, že bych se měl vrátit. Jenže kdybych teď odešel a Abraham taky nic nesehnal, byli jsme namydlení. *Musel* jsem něco najít.

Příkrčil jsem se. Dělal mi starost, že už nemám čas, ale současně mi vrtalo hlavou to, co jsem viděl. Kromě problému, jak vytvořit motivátory ze žijících Výjimečných, s tím vším souvisel ještě jeden zádrhel. Pokud lidé mluvili o technologii odvozené od Výjimečných, předpokládalo se, že všechna zařízení jsou výsledkem podobného procesu. Ale jak by mohl vypadat? Zbraně se přece naprosto lišily od virgule, která nám umožňovala zjistit, kdo je Výjimečný. A obojí se výrazně odlišovalo od spyrilu – onoho vynálezu odvozeného od Výjimečných, který mi umožňoval vznášet se na proudech vody.

Nebyl jsem žádný vědátor, ale věděl jsem toho dost na to, aby mi došlo, že tyto technologie byly založené na velmi odlišných oborech. Na vyléčení pískomila si taky nebudete zvat zvěrolékaře, který se zabývá koňmi – i když, pokud jde o technologii Výjimečných, měl jsem pocit, že jeden specialista by stačil na to, aby vytvořil spoustu různých variant vynálezů.

Jednu věc jsem si však musel připustit: právě tyhle otázky byly skutečným důvodem, proč jsem teď byl tady, ve Slévárně Knighthawk. Profesor si nechával tajemství pro sebe, a to i dřív, než podlehl svým vlastním schopnostem. Měl jsem pocit, že v tomhle ohledu ke mně nikdy nikdo upřímný nebyl.

Chtěl jsem odpovědi. A ty pravděpodobně ležely někde tady. Třeba je najdu za tou skupinou robotických válečných dronů, co na mě míří střelnými zbraněmi zpoza těch mrazicích boxů, které mám před sebou.

Ups.

4

Reflektory dronů na mě namířily jako jeden muž. Oslepily mě a stroje zahájily palbu. Naštěstí jsem je zaregistroval včas a podařilo se mi stáhnout se za roh dřív, než mě kterákoliv ze střel stačila zasáhnout.

Otočil jsem se a začal utíkat. Přesouval jsem se na druhý konec chodby. Střelba splývala s Mizzyiným hlasem ve sluchátku, zatímco robotické drony už mi byly v patách. Každý měl hranatý podvozek s mnohoseměrnými kolečky a protáhlé tělo zakončené útočnou puškou. Byly by úžasné při manévrování kolem nábytku a po chodbách, ale utíkat před nimi, to mi připadalo zatraceně ponižující. Vypadaly spíš jako domácí sluhyvé na rozvěšování oblečení než jako válečné stroje.

Doběhl jsem k laboratoři s částmi těl a proletěl skrz. Skluzem jsem se dostal ke druhým dveřím a náraz zad na stěnu vedle nich mě zastavil. Ťuknutím na tlačítko se výhled na místnost z optiky zaměřovače přeměnil v obrázek na malém displeji ze strany mé pušky Gottschalk. Tak jsem mohl strílet zpoza rohu a neriskovat zásah.

Roboti cupitali jako skupina jiskřících košťat na kolečkách. Mně osobně by bylo trapné, kdybych byl tvůrce takhle pitomě vypadajících robotů. Vypálil jsem dávku a ani moc nemířil. Ona ta chodba byla stejně dost úzká, takže to bylo jedno. Ně-

kolik robotů jsem dostal a ostatní, kteří se museli prodírat přes jejich vraky, to zpomalilo. Když jsem složil pár dalších, zbývající se stáhli do krytu za roh, do místnosti s mrazicími boxy.

„Davide?“ Mizzyin zoufale znějící hlas konečně zaujal mou pozornost. „Co se děje?“

„Jsem v pohodě,“ uklidňoval jsem ji. „Ale všimli si mě.“

„Běž odtamtud.“

Zaváhal jsem.

„Davide?“

„Něco tady musí být, Mizzy. Místnost, která je pod zámkem a kterou hlídají drony – vsadím se, že se tam přesunuly hned, jak jsme začali útočit. Buď je to takhle, nebo je to místnost, která je *vždycky* střežená. Což znamená...“

„U Kalamity. Ty se budeš chovat jako ty, je to tak?“

„Před chvílí jsi mi *řekla*, a teď budu citovat, „smiř se s vlastní přirozeností.“ Vypálil jsem další salvu, všiml jsem si totiž pohybu na druhém konci chodby. „Vyřid' Abrahamovi i ostatním, že mě zpozorovali. Stáhni všechny zpátky a připravte se na ústup.“

„A ty?“

„Já půjdu zjistit, co je v té místnosti.“ Zaváhal jsem. „Nebo bych se o to aspoň mohl pokusit.“

„Cože?“

„Na okamžik si teď dám rádiový ticho. Sorry.“

Odložil jsem vysílačku i celý headset a pak jsem poklepal na tlačítko na straně pušky. Zespoda se vysunula malá trojnožka. Namířil jsem zbraň do tunelu a doufal, že se kulky budou odrážet od kovových stěn směrem k robotům – hlavně, že se zabaví. Z pušky se dalo střílet s pomocí dálkového ovladače, který byl lehce roztavený a který jsem právě vytáhl z jeho výklenku na boku zbraně.

Spěšně jsem se vydal přes místnost a současně s pomocí ovladače vypustil pár krátkých dávek, aby to vypadalo, že jsem pořád zaměstnaný přestřelkou s drony. Jejich reflektory byly dostatečně jasné, takže ozařovaly sklo i kov v místnosti a usnad-

ňovaly mi pohyb. Z police jsem popadl malého úklidového robota, jeho kolečka ještě pořád zuřivě bzučela. Pak jsem z pulťíku stáhl vak s krví a ruličku chirurgické lepicí pásky, kterou jsem zaregistroval už předtím.

Utrhl jsem kus pásky a přichytil vak na robota. Pak jsem ho propíchl nožem. Přešel jsem do místa, kde jsem původně vstoupil do místnosti, pootevřel dveře a strčil stroj do vzniklé mezery. Rychle vyrazil po bílé chodbě – za sebou zanechával širokou stopu krvavých kapek, která byla stejně nenápadná jako sólo na tubu uprostřed rapového singlu.

Paráda. Teď se mi snad podaří zinscenovat i to, že mě trefili. Popadl jsem další vak s krví a bodl do něj nožem. Pořádně jsem se nadechl a přeběhl ke dveřím na opačné straně místnosti, kde drony pálily na mou pušku.

Roboti teď už měli lepší pozici, odtlačili své padlé z cesty a postupovali vpřed. Stáhl jsem se zpátky, protože roboti po mně začali pálit. Pak jsem zařval a postříkal částí krve stěnu. Hned nato jsem vyrazil k jedné z van. S pomocí vaku jsem vykropil jinou cestu směrem k východu.

Z toho, co bylo ve vaně, jsem moc neviděl, nepoužíval jsem teď noktovizor. Ale i tak jsem ji otevřel, zařal zuby a vlezl jsem dovnitř. Nahmátl jsem přitom nějaké kluzké kousky, byl jsem přesvědčen, že jde o játra. Jakmile jsem se uvelebil v ledové kapalině, došlo mi v celém rozsahu, jak je to všechno příšerné. Naštěstí jsem už byl poměrně zvyklý, že se při realizaci svých plánů ocitám v poměrně ponižujících podmínkách. Tentokrát jsem to prakticky udělal naschvál. Takže sláva, pokrok!

Snažil jsem se být naprosto v klidu a doufal, že chladicí jednotka vany i ledová teplota mě skryjí před infračervenými detektory, které roboti pravděpodobně používají. Bohužel jsem, abych nevyčníval, musel zasunout víko vany a zatajit dech. A tak jsem tam ležel mezi pohupujícími se částmi těl a sledoval, jak se nade mnou blýskají světla reflektorů, jak roboti postupně vjíždějí do laboratoře. Skrz vodu a skleněné víko jsem toho moc neviděl, ale nemohl jsem se ubránit představě, že se roboti

shromáždili kolem vany, dívají se na mě a baví se mou pošetilou snahou o nenápadnost.

Musel jsem zadržet dech až do okamžiku, kdy budu připravený vyrazit. Obličej, který jsem neměl zakrytý infiltračním oblekem, mi *mrzl*. Díky bohu ta světla konečně zmizela. Po-dařilo se mi vydržet ještě o chvilku déle, ale pak jsem konečně odstrčil víko a roztřesený jsem se rozhlížel po laboratoři. Černočerná tma.

Vypadalo to, že se roboti vydali za návnadou. Vytřel jsem si tekutinu z očí a vylezl ven. Kruci. Jako kdyby tohle místo bylo už *předtím* málo strašidelné, ještě se rozhodnu vlézt do vany plné jater, abych se ukryl před smrticími roboty. Zavrtěl jsem hlavou a vydal se pro vysílačku a zbraň. Nasadil jsem si sluchátka, ale nějak se na ni dostala krev a vypadalo to, že je mimo provoz.

Musel jsem použít vysílačku starým způsobem. „Jsem zpátky,“ promluvil jsem potichu, když jsem předtím stiskl vysílací tlačítko.

„Davide, ty seš cvok,“ odpověděl mi čísi hlas.

Usmál jsem se. „Ahoj, Megan,“ pozdravil jsem ji a vklouzl do úzké chodby. Proběhl jsem kolem padlých robotů. „Všichni se už stáhli?“

„Všichni, kdo mají rozum.“

„Taky tě miluju,“ pronesl jsem. Na rohu, kde jsem poprvé narazil na robotí stráž, jsem se zastavil a rozhlédl se. Místnost vzadu byla temná, stejně jako dřív. Přehodil jsem si řemen pušky přes rameno a pak se přes noktovizor podíval, jestli tam nezůstal nějaký ten robot. „Jsem téměř připravený vyrazit. Dej mi ještě pár minut.“

„Rozumím.“

Nastavil jsem vysílačku jen na odchozí signál, aby hovor nepřitáhl pozornost případných nepřátel v mé blízkosti. Bohužel už nebylo další opatrnosti třeba. Můj trik s falešnou stopou brzy odhalí. Jako na potvrzení existujícího nebezpečí otřásla budovou vzdálená exploze.

Nahmátl jsem zeď a rozsvítil. Pak jsem přešel místností k největšímu mrazicímu boxu. V jeho povrchu z nerez oceli se odrážela má tvář s dvoutýdenním strništěm. Myslel jsem, že vypadám drsně. V Megan to vyvolávalo smích.

S bušícím srdcem jsem odemkl první zásuvku a tahem ji otevřel. Vyšel z ní závan ledového vzduchu. Uvnitř byly nekonečné řady zmrazených skleněných lahvíček s barevnými uzávěry. Nebyly to motivátory, které jsme hledali, ale nejpravděpodobněji vzorky DNA Výjimečných.

„No,“ zašeptal jsem, „aspoň že to není regál plný mražených večeří.“

„Ne,“ odpověděl mi čísi hlas. „Ty si dávám do jiného šuplíku.“

5

Stál jsem, ani jsem se nehnul. Po zádech mi přejela mrazivá vlna. Pak jsem se otočil, opatrně, abych neudělal nějaký neuvážený pohyb. Zjistil jsem, že – bohužel – se mi podařilo přehlédnout jednoho robota. Ukrýval se v některém z temných výklenků místnosti. Jako tyčka vytáhlé tělo by mi asi hrůzu nenahnalo, ale upravená útočná puška FAMAS G3, kterou měl zabudovanou v horní části, to už bylo něco jiného.

Zvažoval jsem, jestli nemám vystřelit, ale moje tělo bylo zrovna obrácené na špatnou stranu. Musel bych otočit zbraň a doufat, že trefím robota dřív, než zasáhne on mě. Mé šance nevypadaly dobře.

„*Doopravdy* mám jídlo v tom druhém,“ pokračoval hlas vycházející z robota. Muž hovořil tichým tenorem. Muselo jít o jednoho z těch záhadných lidí, kteří vedli Slévárnu. Většina dronů vypadala, že fungují nezávisle, ale jejich páni se určitě dívali – každá zbraň na sobě měla kameru. „Žádné mražené polotovary, to mi věřte. Steaky. Z vysokého roštěnce, co zbyly ze starých dobrých časů. Po ničem jiném se mi tak nestýská.“

„Co jste zač?“ oslovil jsem ho.

„Člověk, kterého se pokoušíte okrást. Jak se vám podařilo zmást moje drony?“

Kousl jsem se do rtu a pokoušel se vypočítat reakční dobu té zbraně – posunul jsem se kousek do strany a díval se, jak kopíruje můj pohyb. Kruci. Sledovací zařízení bylo špičkové, puška na mě mířila pořád. Z reproduktorů robota se dokonce ozval zvuk, jako když někdo natahuje kohoutek. Varování. Ztuhl jsem na místě.

Měl ale plný rozsah pohybu? Třeba ne...

„Takže tohle teď zůstalo ze všemocného Jonathana Phaedruse,“ posteskl si hlas. „Pošle tým, aby mě okradl.“

Phaedrus? No jistě. Pracovník Slévárny Knighthawk si myslel, že jsme ještě pořád s Profesorem. Jednoduše jsme nevytrubovali do světa, že propadl vlastním superschopnostem. Nakonec většina lidí ani netušila, že je Výjimečný.

„Museli jsme sem přijít,“ vysvětloval jsem, „protože jste s námi odmítli obchodovat.“

„Ano, to je od vás opravdu vznešené. ‚Prodejte nám, co chceme, nebo si to vezmeme silou.‘ Od Jonathanových speciálních týmů jsem čekal víc. Sotva jste...“ Hlas se odmlčel, ale pak pokračoval dál, slaběji. „Jak to myslíte, že je tam další? Cože ukradli? Jak vůbec mohli vědět, kde to je, zatraceně?“

Něco mu zamumlalo v odpověď. Pokoušel jsem se ustoupit někam stranou, ale dron znovu vydal zvuk natahovaného uzáveřu, tentokrát hlasitěji.

„Vy,“ pronesl ten hlas. Pozornost toho člověka se opět vrátila ke mně. „Zavolejte svým přátelům. Řekněte jim, ať vrátí to, co sebral ten druhý muž, nebo vás *zabiju*. Máte tři sekundy.“

„Hm...“

„Dvě sekundy.“

„Lidi!“

Stěna po mé pravici se roztavila v závanu horka a odhalila tmavou opěrnou konstrukci, která se skrývala pod ní.

Sehnul jsem se a – navzdory vlastním instinktům – se překulil *směrem* k robotímu dronu. Vyhnul jsem se tak úvodní dávkou, a – jak jsem doufal – když jsem se dostal příliš blízko, zbraň se nedokázala sklonit v takovém úhlu, aby mě zasáhla.

Výsledkem bylo, že mě zasáhla jediná rána.

Střela mě trefila do nohy, když jsem se kutálel. Nejsem si jistý, jak se to robotovi podařilo, ale zatraceně to *bolelo*.

Robot se pokoušel ustoupit, ale já jsem ho chytil a nevnímám jsem palčivou bolest v noze. Když jsem to koupil naposledy, nejdřív jsem nic necítil, ale tentokrát jsem měl problém utrpení překonat. Přesto se mi povedlo zabránit robotovi, aby na mě vypálil znovu. Podařilo se mi totiž dosáhnout na zařízení, které drželo zbraň na dronu, a povolit je. Zbraň se uvolnila a spadla na zem.

Bohužel, zatímco jsem bojoval, od stropu se odlepilo určitě *přes dvacet* dronů. Do téhle chvíle byli roboti zamaskováni jako podhledové panely – a teď se snaželi dolů na vrtulkách. Nebyl jsem tu zdaleka tak v bezpečí, jak jsem předpokládal. Jejich pozornost však byla zaměřena na postavu, která sem vstoupila ohořelou stěnou. Byl to muž stvořený celý z plamenů, jeho tmavorudá postava připomínala tavící se skálu. Byl tu Ohniboj. Škoda, že nebyl pravý.

Sevřel jsem do rukou své poraněné stehno a začal v místnosti hledat očima Megan. Skrývala se poblíž rohu chodby, která vedla zpátky k laboratoři. Ohniboj nebyl skutečný, alespoň ne úplně, ale nebyla to ani iluze. Byl to stín z jiného místa, z jině verze světa. Neznamenal to, že by mě sem doopravdy přišel zachránit. Megan jen překryla náš svět malým záhybem toho druhého – a teď to vypadalo, jako kdyby tady byl.

Drony to zmátlo – ano, i já jsem *cítil* žár, který přicházel z roztavené stěny. A cítil jsem kouř ve vzduchu. Drony se pustily do úporné střelby, zatímco já jsem sáhl do otevřené lednice a popadl jsem hrst lahviček. Pak jsem se kulhavě vydal přes místnost a připojil se k Megan, která se mi vydala naproti hned, jakmile jí došlo, že jsem dostal zásah.

„Trumbero,“ povzddechla si, hodila si mou paži přes ramena a táhla mě do bezpečí. Lahvičky jsem si mezitím nastrkal do kapsy. „Zůstaneš jen pět minut o samotě a necháš se postřelit.“

„Aspoň jsem ti sehnal dárek,“ upozornil jsem ji a zapřel se

zády proti stěně ve vnitřní straně zatačky, aby mi rychle mohla stáhnout zranění.

„Dárek? Ty lahvičky?“

„Mám pro tebe novou pušku,“ řekl jsem a zaskřípěl jsem bolestí zuby, protože mi pevně stáhla obvaz.

„Tím myslíš tu FAMAS, cos tam nechal ležet na zemi?“

„Jo.“

„A nedošlo ti, že každý z tí stovky dronů, se kterými jsem tam venku bojovala, jednu takovou měl? Momentálně bychom z nich mohli klidně vystavět pevnost.“

„Jo, a jakmile dostavíš pevnost, na kterou je všechny spotřebuješ, budeš potřebovat ještě jednu na střelení. Klidně si posluž! Dokonce je...“ Škubl jsem sebou bolestí. „Dokonce je k ní místnost plná mrtvých robotů. A možná i pár steaků. Nevím, jestli na tohle téma lhal, nebo ne.“

Za ní dál stál Ohniboj, vypadal, jako by se ho nic netýkalo. Střely se roztavily dřív, než k němu doletěly. Nebyl tak horký, jak by měl být – spíš jako by šlo jen o vzdálený oheň a my cítili jen vánek, který k nám od něj přicházel.

Ani jsme pořádně nechápali, jak její schopnosti fungují. Ty drony, které Ohniboj roztavil, ve skutečnosti mrtvé nebyly a stejně tak neexistovala ani díra do zdi. Schopnost toho druhého světa ovlivňovat ten náš byla pomíjivá. Na minutu jsme zůstali trčet v přehybu reality, jak se oba světy prořaly, ale v dalších okamžicích se zase všechno vrátilo k normálu.

„Jsem v pohodě,“ utrousil jsem. „Musíme sebou hodit.“

Megan nic neříkala a znovu si přehodila mou paži přes ramena. To, že nic neříkala – i skutečnost, že se zastavila uprostřed boje, aby se podívala na zranění –, mi naprosto stačilo, abych si udělal obrázek. Byl jsem ošklivě raněný a hodně jsem krvácel.

Posouvali jsme se chodbou směrem k laboratoři. Cestou jsem se ohlédl přes rameno, abych se ujistil, že nás neprosledují drony. Žádný tam nebyl, ale naskytl se mi děsivý pohled: Ohniboj se díval na mě, *znovu*. Skrz plameny, které od

nás měly odlákat pozornost, na mě zíraly dvě černé oči. Megan přísahala, že do našeho světa nevidí, a přesto zvedl ruku a ukázal mým směrem.

Brzy jsme se mu dostali z dohledu. Jen co jsme se dobelhali do laboratoře se všemi těmi orgány, ozvaly se hlasité výstřely. Ustoupili jsme bokem a ustaraně se dívali, jak kolem nás propocupitala další skupina dronů. Roboti se na nás ani nepodívali. Museli přece bojovat s *Výjimečným*.

Přešli jsme místnost a pak se vydali pryč tou světlou chodbou. Nechával jsem na podlaze *výraznou* krvavou stopu.

„Co to bylo za místo?“ byla zvědavá Megan. „V těch sklenicích fakt byla *srdce*?“

„Jo,“ přitakal jsem. „Páni, ta noha ale bolí...“

„Cody,“ řekla Megan a zněla vyděšeně. „Je Abraham venku? Dobře, fajn. Připravte džípy a mějte po ruce soupravu pro první pomoc. David dostal zásah.“

Ticho.

„Nevím, jak to zvládneme, Mizzy. Doufám, že můžeme rozptýlit jejich pozornost tak, jak jsme měli v plánu. Buďte připravení.“

Soustředil jsem se na to, abych vydržel bolest. Odbočili jsme do tunelu vedoucího k ukrytému vchodu, kterým jsem vklouzl do komplexu. Střelba za námi se náhle zastavila.

Špatné znamení. Ohniboj zmizel.

„Nemohla bys zařídil, aby šel za náma?“ zeptal jsem se.

„Musím si orazit,“ vydechla. Pohled měla upřený dopředu a čelisti pevně sevřené. „Za starých časů, když jsem ještě neřešila, co to se mnou udělá, to bývalo těžký.“

„Chceš říct...“ začal jsem.

„Jen bolení hlavy,“ přerušila mě. „Jako včera, ale horší. Je to jako... no, jako kdyby mi něco bušilo zevnitř do lebky a snažilo se to dostat ven. Vytvoření tak velké trhliny v realitě mě posouvá na okraj sil. Budeme doufat, že...“

Zastavila se. Před námi se v přístupovém tunelu shromáždila skupina dronů, takže nám momentálně blokovaly východ do

lesa. Dostat se k němu teď byl neřešitelný problém. Mohl od nás být něco málo přes sto metrů a bylo patrné, že jej natrvalo otevřela exploze. Otvorem dovnitř vnikalo filtrované světlo. Na první pohled bylo jasné, kudy se sem Megan dostala, ale teď, když mezi východem a námi byly drony, mohl být stejně tak dobře třeba v Austrálii.

A pak, bez varování, se strop propadl. Obrovské kusy kovu padaly kolem nás a tunel se třásl, jako kdyby někdo odpálil nálož. Jenže já už jsem o explozích něco věděl a tahle mi připadala trochu *divná*. Možná to byly kusy oceli, které neдрásaly své okolí tak hlučně, jak by měly. Anebo snad ty otřesy. Nebo že by to byly ty ocelové kusy, co padly přímo před nás a vytvořily mezi námi a drony, které začaly okamžitě pálit, bariéru, ale přitom mě ani Megan nezasáhly?

Šlo o další iluzi z jiné dimenze, ale byla natolik divoká, že mi podrazila nohy. S heknutím jsem upadl a snažil se skulit tak, abych si chránil poraněnou nohu. Místnost se zatočila a chvílku jsem si připadal jako cvrček, kterého přicvakli sešíváčkou k frisbee.

Když se mé vidění zase ustálilo, zjistil jsem, že ležím schoulený vedle jednoho z kusů kovu. V té chvíli mi připadal skutečný. Tady, v prolnutí dvou světů, které Megan stvořila, byla „iluze“ skutečná.

Má krev, která prosakovala skrz běloskvoucí obvaz, vytvářela na podlaze skvrny, jako kdyby tu někdo vytřel špinavým hadrem. Megan vedle mě klečela, hlavu měla skloněnou a se syčením z ní vycházel dech.

„Megan?“ promluvil jsem na ni přes zvuky pálicích dronů. Zatraceně... brzy jsou u nás, navzdory té barikádě.

Meganiny oči byly dokořán a rty měla lehce od sebe, takže bylo vidět zaťaté zuby. Po spáncích jí stékal pot.

Nevím, proti čemu musela bojovat, když v poslední době používala své schopnosti, ale teď se jí to vracelo s plnou silou zpět.

6

Tohle se nemělo stát.

Odhalili jsme to tajemství, způsob, jak zařídit, aby Výjimeční byli imunní vůči ničujícím dopadům jejich vlastních schopností: pokud se postavíte vlastnímu strachu, temnota ustoupí.

Takže bychom měli být za vodou! Megan vběhla do hořící budovy, aby mě zachránila, a postavila se svému strachu čelem. Měla by být volná. A přesto se nedalo popřít, že její výraz nabral zběsilou podobu – zaťaté zuby, zamračené obočí... Otočila se ke mně a vůbec nemrkala. „Já ho cítím, Davide,“ zašepkala. „Snaží se sem dostat.“

„Kdo?“

Neodpověděla, ale já věděl, koho myslí. Kalamitu. Kalamita byl červený bod na obloze, nová hvězda, která oslavovala příchod Výjimečných. On sám byl Výjimečný. Nějak jsem vyčítal, že Kalamitu *nesmírně* naštvalo, když jsme během zjišťování, jak strach Výjimečných souvisí s jejich slabostmi, přišli na to, jak vymanit Megan z jeho vlivu.

Střelba dronů ustala.

„To zborcení jeskyně je jen iluze, je to tak?“ ozval se znovu ten hlas, se kterým jsem už dřív komunikoval. „Jakého Výjimečného jste zabili, abyste získali tuhle technologii? Kdo vám řekl, jak vytvořit motivátory?“

Alespoň teď mluvil a nestřílel.

„Megan,“ obrátil jsem se k ní a vzal ji za ruku. „Megan, podívej se na mě.“

Zaměřila se na mou maličkost a zdálo se, že to pomáhá, ačkoliv v očích měla pořád něco divokého. Měl jsem pokušení ustoupit stranou a nechat ji, aby to pustila z řetězu. Třeba by nás to mohlo zachránit.

Ale pro ni by se to stalo prokletím. Jakmile Profesor podlehl temnotě, kterou přinášely jeho schopnosti, bez mrknutí oka zabil své přátele. Muž, který celý život bránil druhé, se teď stal naprostým otrokem vlastních schopností.

Nechtěl jsem, aby se Megan stalo totéž. Sáhl jsem do kapsy na stehně, škulbl sebou bolestí, protože jsem si pohnul zraněnou nohou, a vytáhl zapalovač. Podržel jsem ho před Megan, stiskl a objevil se plamen.

Ucukla, ale po krátké chvíli vztekla sykla a *sevřela* plamen v dlani. Popálila si přitom ruku. Popadané kovové kusy, za kterými jsme se schovávali, se zamihotaly a pak se rozplynuly. Přestaly existovat. I strop se sám opravil. Oheň byl pořád Meganinou slabinou, a i když se postavila svému strachu čelem, slabina neutralizovala její schopnosti. A pravděpodobně to takhle bude vždycky. Naštěstí platí, že dokud bude ochotná tomu strachu čelit, bude schopná odehnat od sebe temnotu. Napětí z ní opadlo a ona klesla s povzdechem k zemi. „Skvělý,“ zamumlala. „Teď mě bolí *nejen* hlava, ale i ruka.“

Slabě jsem se usmál a odstrčil od sebe zbraň. Totéž jsem udělal i s puškou Megan. Zvedl jsem ruce, drony nás mezitím obklíčily. Většina z nich se pohybovala po zemi a měla útočné pušky, ale bylo mezi nimi i pár létajících. Měl jsem štěstí – zastavily palbu.

Jeden ze strojů se přiblížil. Ze základní části se vysunula malá obrazovka a na ní stínová postava, podsvícená zezadu. „Ta iluze byl Ohniboj, z Newcaga, že? Naprosto zmátl mé senzory,“ pokračoval ten hlas. „To by žádná obyčejná iluze nedokázala. Jakou technologii používáte?“

„Řeknu vám to,“ vyhrkla Megan. „Jen nestřílejte. Prosím.“ Postavila se a současně kopla patou něco zpátky ke mně.

Její sluchátka. Pořád na boku jsem je ukryl pod ruku a přesunul se na ně. Pohyb jsem zamaskoval tím, že jsem si držel krvácející nohu. Nevšiml jsem si, že by některý z dronů něco upozoroval.

„No?“ naléhal ten hlas. „Čekám.“

„Dimenziální stíny,“ řekla Megan. „Nejsou to iluze, ale vlnky z jiného stavu reality.“ Stála tváří v tvář armádě robotů, její tělo přehrazovalo prostor mezi roboty a mnou. Většina zbraní mířila na ni – a kdyby ji zabili, reinkarnuje se.

Oceňoval jsem její gesto, ale reinkarnace by s ní mohla provést zatraceně nepředvídatelné věci. Zejména s ohledem na to, jak se její schopnosti projevovaly v poslední době. Od našeho pobytu v Babilaru nezemřela – a já doufal, že to tak zůstane.

Musel jsem něco udělat. Schoulil jsem se a pořád si přitom držel nohu. Ta bolest byla skutečná. Jen jsem mohl doufat, že si mě drony kvůli třesu a krvácení nebudou všimnout; přitiskl jsem hlavu ke sluchátkám a nenápadně jsem šeptal do mikrofonu: „Mizzy? Jsi tam? Cody? Abrahame?“

Žádná odpověď.

„To není možné,“ promluvil ten muž k Megan. „Zkoušeli jsme několikrát zachytit podobný typ energie do motivátoru a pochybuji, že někdo má znalosti, aby dokázal to, co já ne. Dimenziální trhlina je příliš složitá, příliš silná na to, aby...“

Podíval jsem se na Megan, která stála, vysoká a hrdá, před vyrovnanou armádou, i když jí hlava musela třesit bolestí. Mluvila sice pokorně, jako kdyby byla poražená, ale z jejího postoje číselo něco zcela jiného. Nechuť k ústupu, k otláčování kolen či ohýbání hřbetu před kýmkoliv nebo čímkoliv.

„Vy jste Výjimečná, mám pravdu?“ promluvil ten hlas a jeho tón zhrubl. „*Není* tu žádná technologie, žádný motivátor. Takže Jonathan už nabírá Výjimečné? Tak daleko to došlo?“

Nedokázal jsem potlačit udivené vydechnutí. Co mohl vědět o Profesorovi? Rád bych z něj dostal odpovědi, ale nebyl jsem

na to v té správné pozici. Opřel jsem hlavu o podlahu, najednou jsem byl malátný. Krucinál. Kolik krve jsem ztratil?

Jakmile jsem se hlavou dotkl sluchátek, zapraskalo to a ozval se Mizzyin hlas. „Megan? Ztraceně, mluv se mnou! Jsi...“

„Jsem tady, Mizzy,“ zašeptal jsem.

„Davide? Konečně! Hele, umístila jsem nálože k odpálení tunelu. Dostanete se tudy ven? Můžu to odpálit hned, jak pojedete.“ Podíval jsem se na drony, které byly kolem nás.

Meganiny iluze...

„Udělej to hned, Mizzy,“ špitl jsem.

„Určitě?“

„Ano.“

Pak jsem se zapřel.

Nad námi se ozval výbuch a připadal mi nějak *hlasitější*, protože jsem ho očekával. Kusy kovu padly přesně tam, kam předtím, narazily do země jen pár centimetrů od místa, kde jsem byl přihrčený – ale nezranily mě, stejně tak ani Megan.

Roboti, na druhou stranu, dopadli jak sny nerozvážného mladíka – byli napadrtí.

Megan byla během chvílky po mém boku, vytáhla ze stehenního pouzdra pistoli a začala pálit na zbývající drony. Mně se podařilo vytáhnout z pouzdra na lýtku nůž a zvedl jsem ho. Megan se na mě jen podívala a řekla: „To jako fakt?“

„Aspoň to není pitomej samurajskej meč,“ zamumlal jsem a položil se na záda mezi hromadu trosek. Jakmile se rozptýlil padající prach, Megan odstřelila poslední dron a roztočený ho poslala k zemi.

Postavil jsem se na nohy – tedy vlastně na *nohu* – a vydal se kulhavě podél popadaných kusů tunelu ke své pušce.

„Odkud *to* přišlo?“ byla zvědavá Megan. Gestem ukazovala na polorozbořený strop. Mizzyin výbuch neprovedl kompletní destrukci tunelu – pokud mě oči neklamaly, tak popadaná suť byla *totožná* s iluzorní sutf, kterou vytvořila Megan.

„Mizzy říkala, že to tu po našem útěku může odpálit.“

„A tys jí místo toho řekl, aby to nechala spadnout *na nás*?“

podivila se Megan, zvedla mou zbraň a podala mi ji. Pak natáhla ruku pro svou pušku.

„Přemýšlel jsem o tom, že ty své iluze vytahuješ z alternativních realit, ne? A čím blíže je ta realita naší, tím snazší je ji vytahnout? Byla jsi opravdu unavená...“

„Pořád jsem.“

„... a mně došlo, že použiješ realitu velmi podobnou té naší. Exploze odshora. Mizzy umístila nálože. Takže mě napadlo, že to proběhne stejně.“

Megan si dala mou paži znovu kolem ramen a pomáhala mi v mém belhání mezi kousky kovu. Cestou střelila po dronu, který se pokoušel uvolnit zpod spadlého kusu kamene. „Nemuselo to vyjít,“ řekla potichu. „Věci vždycky nefungují tak, jak to probíhá v jiné realitě. Mohlo tě to zavalit, Davide.“

„Ale nezavalilo,“ oponoval jsem, „takže jsme teď v bezpečí...“

Nedomluvil jsem, chodbou se začala rozléhat ozvěna nějakých zvuků. Vycházely z prostoru, který byl daleko za námi. Kovové zvuky. Rachocení helikoptér. Dupání po kovu.

Megan se podívala na mě a pak na východ, který nad námi ústil do lesa. Byl pořád nějakých třicet metrů daleko.

„Pospěšme si,“ naléhal jsem a belhal se kupředu.

Megan místo toho sundala mou paži ze svých ramen a opřela ji o zeď, abych se o ni mohl opřít. „Na stažení budeš potřebovat trochu času,“ pronesla.

„Proto bysme si měli pospíšet.“

Megan si opřela pušku o rameno a pak se podívala zpátky do chodby.

„Megan!“

„To místo za hromadou suti se dá ubránit,“ vysvětlovala. „Dokážu je tady udržet pěkně dlouhou dobu. Jen běž.“

„Ale...“

„Davide, prosím. Běž už.“

Vzal jsem ji za rameno, přitáhl ji k sobě a políbil. Vytočilo mi to nohu a vyvolalo takovou bolest, že mi vystřelila bokem vzhůru, ale co. Pusa od Megan za to stála.

Pustil jsem ji. A pak ji opustil – tak jak si přála.

Připadal jsem si jako zbabělec, ale být součástí týmu znamenalo poznat, kdy někdo jiný dokáže zvládnout úkol líp než vy. A být chlapem znamenalo naučit se dát své nesmrtelné přítelkyni možnost, aby se stala hrdinkou.

Ale stejně se pro ni vrátím, mrtvou či živou. A brzy. V žádném případě nechci, aby její tělo skončilo jako ta v těch vanách, co jsem objevil. Kulhal jsem vzhůru nakloněnou chodbou a snažil se nemyslet na to, co by se mohlo stát s Megan. Jakmile ji drony obklíčí, měla by se zastřelit. Jinak riskuje zajetí.

Někde za mnou začala Megan pálit, výstřely z pušky se odrážely od ocelové chodby. Do toho se ozývaly zvuky dronů. Následovala střelba z automatických zbraní.

Už jsem byl skoro u východu, ale vtom jsem uviděl venku ve slunečním světle nějaké stíny. Už jsem měl těch dronů plné zuby. Trhl jsem sebou a vytáhl pistoli. Naštěstí se ze stínů vyklubal statný černochoch v těsném tmavém oblečení, s brýlemi na noční vidění na čele a velmi, *velmi* velkou zbraní v rukách. Jakmile mě Abraham zahlédl, zaklel. Do jeho projevu byl nenápadně vpletený francouzský přízvuk.

„Jak je ti?“ zeptal se a vykročil mi vstříc po krátkém svahu tunelu. „A Megan?“

„Kryje náš ústup,“ řekl jsem. „Chce, abychom odešli bez ní.“

Podíval se mi do očí, pak přikývl, otočil se a posledních pár metrů absolvoval se mnou. „Jakmile vás zaregistrovali, stáhly se drony zvenčí zpátky do komplexu,“ vysvětloval. „Všichni ostatní jsou u džípů.“

Měli jsme tedy šanci.

„Ona je Výjimečná.“

Leknutím jsem poskočil a pak se rozhlédl. Byl to ten hlas, se kterým jsem mluvil předtím. Našel nás snad dron?

Ne. Jeden z panelů na zdi se přeměnil na monitor. Na obrazovce byla tatáž postava, dívala se k nám.

„Davide?“ řekl Abraham, který stál ve slunečním světle u otevřené střechy východu. „Pojďme.“

„Je to Výjimečná,“ odpověděl jsem a díval se na obrazovku. Ta postava... nebyla mi povědomá?

Z ničeho nic se rozsvítilo světlo, stíny ustoupily a odhalily podsaditého staršího muže s kulatou hlavou, která byla až na pár chomáček bílých vlasů, které trčely jako koruna, holá. Už jsem ho *viděl*. Jednou. Na nějaké fotce s Profesorem, pořízené už před pár lety.

„Dnes jsem byl svědkem něčeho neuvěřitelného,“ pronesl ten muž, „a vzbudilo to ve mně zvědavost. Vy jste ten, kterému říkají Kat Ocelového srdce, je to tak? Ano... ten hoch z Newcaga. Copak *nezabijíte* Výjimečné?“

„Jen ty, kteří si to zaslouhují,“ odpověděl jsem.

„A Jonathan Phaedrus?“

„Jonathan Phaedrus odešel,“ vysvětloval tiše Abraham. „Zůstal nám jen Výjimečný Světloňoš. Uděláme, co bude třeba.“

Neříkal jsem nic. Ne že bych s Abrahamem nesouhlasil, ale říkat takhle slova pro mě bylo těžké.

Ten člověk si nás prohlížel. Pak, najednou, zbraně za námi utichly. „Stáhl jsem zpátky své stroje. Musíme si promluvit.“

Místo odpovědi jsem omdlel.

7

Neměli bychom tenhle problém, kdybyste byl ochotný s námi jednat.“

Meganin hlas. Hmm... Ležím v temnotě, užívám si ten zvuk a jsem našťavý, když ten další, kdo mluví, není ona.

„Co jsem měl asi dělat?“ To byl hlas toho muže, toho ze Slévárny Knighthawk. „Nejdřív se dozvím, že Phaedrus změnil stranu, a *okamžitě* poté mě kontaktujete a požadujete zbraně? Nechtěl jsem s tím mít nic společného.“

„Mohlo vás napadnout, že se postavíme proti němu,“ řekl Abraham. „Zúčtovatelé se nespojí s tyranem jen proto, že byl kdysi jejich vůdce.“

„Špatně jste mě pochopil,“ vysvětloval muž. „Neobrátil jsem se k vám zády proto, že bych vás podezříval ze spolupráce s ním. Udělal jsem to, protože nejsem *zatraceně* pitomec. Phaedrus toho o mně ví příliš mnoho. Nemám v úmyslu stavět se mu do cesty *ani* ho prodat. Nechtěl jsem s vámi mít nic společného.“

„Tak proč jste nás pozval sem?“ zeptala se Megan.

S heknutím jsem se přinutil otevřít oči. Noha mě bolela, ale ne tak, jak jsem očekával. Když jsem s ní pohnul, cítil jsem jen povrchní bolest. Byl jsem ovšem pořádně *utahaný*.

Zamrkal jsem a s velkým úsilím jsem se pokoušel zaostřit svůj pohled. Vedle mě se objevila Meganina hlava, zlaté vlasy jí splývaly dolů kolem obličeje. „Davide?“ oslovila mě. „Jak se cítíš?“

„Jako krajíc chleba na rockovém mejdanu.“

Viditelně se jí ulevilo a otočila se. „Je v pořádku.“

„Krajíc čeho?“ ozval se hlas toho neznámého.

„Krajíc chleba,“ vysvětloval jsem a s námahou se posadil. „Na rockovém mejdanu. Protože *chleba* na *rockovém mejdanu* přece nikdo nechce. Lidi tam přišli kvůli parádnímu rocku. Takže hází chleba na podlahu a šlapou po něm.“

„Větší pitomost jsem ještě neslyšel.“

„Pardon,“ zamumlal jsem. „Když mě někdo postřelí, obvykle bývám výřečnější.“

Nacházel jsem se v potměšilé místnosti s neobvyklým množstvím pohovek, na jedné z nich jsem ležel já sám. Ta další – dlouhá, černá, s předimenzovaným čalouněním – u vzdálenější stěny měla před sebou nízký stolek. Na něm stála celá řada monitorů a dalšího počítačového vybavení, stejně jako malá hromada špinavých talířů. Muž ze Slévárny Knighthawk seděl na jiném gauči, nedaleko ode mě. Na dosah měl malý noční stolek plný ořechových skořápek a dva velké, prázdné umělohmotné pohárky. Vedle něj ležela figurína v životní velikosti.

Doopravdy. Figurína. Takový ten typ, který můžete najít ve starých obchodních domech k prezentaci oblečení. Měla dřevěný obličej, naprosto bez výrazu, a byla oblečená jako příslušník newcagské elity – klobouk se širokou krempou a proužkový oblek. Byla položena v uvolněném sedu se zkříženými nohama a sepnutýma rukama.

Ano...

Abraham stál před gaučem, ruce založené na prsou, na sobě stále černý infiltrační oblek. Sundal si masku, teď mu visela u pasu, ale pořád měl pověšený na zádech impozantní gravitonický minikulomet P328. Kromě Megan byl v téhle místnosti jediným členem našeho týmu.

„Hezké místo,“ poznamenal jsem. „Předpokládám, že jste na tu děsivou laboratoř vyplácal celý svůj dekorativní rozpočet.“

Muž si odfrkl. „Laboratoř musí zůstat čistá, kvůli práci, kterou tam dělám. Pozval jsem vás do svého domova, mladíku. Výjimečná čest.“

„Pak se omlouvám, že jsem nepřinesl pár slavnostních ořezaných kůrek z oschlé pizzy,“ řekl jsem a pokývl hlavou ke špinavým talířům na stole ve vzdálenějším koutě místnosti. Vydrápal jsem se na nohy, zavrával, ale jednou rukou se mi podařilo udržet rovnováhu – vzepřel jsem se o područku gauče. V noze mi cukalo. Když jsem se podíval dolů, zjistil jsem, že mám kalhoty rozříznuté až k místu poranění.

Byla tam jizva a vypadalo to, jako kdyby se zranění hojilo už pár týdnů, možná i měsíců.

„Hmm,“ povzdechl si muž. „Mrzí mě, že se to nevyhojilo úplně. Můj přístroj není tak výkonný jako některé jiné.“

Kývl jsem na Megan a dal jí tak najevo, že jsem v pořádku. Nenabídla mi své rámě, abych se o ni opřel. Před nepřítelem ne. Ale držela se poblíž.

„Kde to jsme?“ zeptal jsem se.

„Pod mou Slévárnou,“ odpověděl muž.

„A vy jste?“

„Dean Knighthawk.“

Zamrkal jsem. „Dopřavdy? Jako že to je vaše *jméno*?“

„Ne,“ odpověděl muž, „ale mé jméno bylo pitomé. Tak teď místo něj používám tohle.“

No, musel jsem mu přiznat body za upřímnost. Na druhou stranu se mi přičila představa, že bych se jen tak vzdal vlastního jména. Dokonce jsem ani neměl rád přezdívku, kterou mi lidi dali – Kat Ocelového srdce. David Charleston bylo dost dobré jméno. Dal mi ho můj táta. A teď už to bylo to jediné, co mi po něm zbylo.

Knighthawk byl skutečně ten muž, kterého jsem viděl na Profesorově fotografii tehdy v Babilaru. Teď byl ten člověk už

starší, plešatější a pupkatější. Z brady mu na krk visely laloky a vypadalo to, jako když odtává kus sýra na chlebu v mikrovlnce.

S Profesorem byli bezpochyby přátelé a věděl, že Profesor je Výjimečný. Musel to vědět už pěkně dlouho.

„Vy jste byl součástí Profesorova týmu,“ tipoval jsem. „Toho, kde byla Regalia a Temnohvozď, když se z nich všech stali Výjimeční.“

„Ne,“ oponoval Knighthawk. „Nebyl. Ale má žena ano.“

No jistě. Byli tam přece čtyři, vzpomněl jsem si, jak o tom Profesor mluvil. Nějaká žena jménem... Amala? Bylo na ní něco důležitého, něco, na co si tak docela nemůžu vzpomenout.

„Se zájmem jsem je pozoroval,“ pokračoval Knighthawk. „Jako vědec, žádné ‚Hej, lidi, sledujte, jak zmrazím tenhle hrozen tekutým dusíkem‘, jako to dělal Jonathan. Skutečný vědec.“

„A skutečný obchodník,“ doplnil ho Abraham. „Vystavěl jste si celé impérium na tělech mrtvých.“

Figurína vedle Knighthawka natáhla paži od těla a vytočila ruku do strany, jako kdyby chtěla říct: „Vinen v plném rozsahu.“ Poskočil jsem a pak jsem se podíval na Megan.

„Jo,“ špitla. „Hýbe se to. Ještě jsem nezjistila jak.“

„Mizzy a Cody?“ zašeptal jsem.

„Zůstali venku, kdyby to náhodou byla past.“

„Jsem průkopníkem v technologii motivátorů,“ řekl Knighthawk Abrahamovi. „A ano, mám z toho prospěch. Stejně jako vy. Takže neukazujeme prstem jeden na druhého, pane Desjardinsi.“

Abraham si zachoval klidný výraz, ale určitě mu neudělalo radost, když slyšel, že ho Knighthawk oslovil příjmením. Ani já jsem je neznal – příliš jsme se o naší minulosti nebavili.

„To je výborný,“ vložil jsem se a pak se vydal k Abrahamovi. Dosedl jsem na gauč proti Knighthawkovi a jeho podivně figuríně. „Proč jste nás sem pozval?“

„Ta Výjimečná,“ řekl Knighthawk a jeho figurína ukázala na Megan, „je Ohniboj, je to tak? To ona dělala ty dimenzionální triky?“

Nebyla to tak docela pravda. Když Megan hovořila o Ohnibojovi, mluvila o něm jako o něčem mimo sebe – o bytosti z jiné dimenze, kterou dokáže přivést na krafoučkou dobu do té naší. Sama sebe za Ohniboje nepovažovala, ale to byl jen drobný rozdíl.

„Ano,“ přikývla Megan a vykročila kupředu. Chvilíčku přemýšlela – a pak se posadila vedle mě. Opřela si paži o opěradlo gauče a tím odhalila pouzdro na zbraň v podpaží. Bylo teď snáz dostupné. „Je to o něco složitější, ale prakticky... ano. Jsem to, co říkáte.“

Položil jsem jí ruku na rameno. Megan uměla být odměřená – částečně to byla součást její osobnosti, částečně si chtěla udržovat odstup od lidí, protože... no, Výjimeční dokážou být nebezpeční. Vnímal jsem to napětí, s jakým sledovala Knighthawk, i způsob, jakým vrtěla palcem – jako kdyby natahovala neviditelný revolver. Na ruce měla velký červený puchýř, bylo to v místě, kde sevřela plamen.

Věděli jsme už, jak udržet temnotu na uzdě, ale přesto ještě nebylo vyhráno. Trápilo ji, co se s ní mohlo před pár chvílemi stát. A, upřímně řečeno, mě taky.

Knighthawkova figurína se naklonila dopředu, jako kdyby přemýšlela. Pak si posunula čepici dozadu a její obličej bez výrazu byl vidět ještě líp. „To, co jste dokázala v té laboratoři, mladá dámo,“ pronesl Knighthawk, „zmátlo všechny mé senzory, kamery i programovací systémy. Nejste jen obyčejná dimenzionalistka, jste opravdu velmi silná. Mí roboti nahlásili poškození stěn místnosti a část mých dronů byla *zničena*. Natrvalo. Nic takového jsem ještě neviděl.“

„Mou DNA *nedostanete*,“ ucedila Megan.

„Hm?“ podivil se Knighthawk. „Á, tu už mám. Odebral jsem pár desítek různých vzorků, které jste vy dva utrousili v přístupové chodbě. Myslíte si, že sem můžete přijít v něčem jiném

než v čistém laboratorním obleku a odejít odsud, aniž byste mi zanechali pár buněk? Ale nemusíte se bát, k tomu, abych vyrobil motivátor na vaší bázi, mám ještě daleko. Je v tom totiž něco mnohem víc, než je... obecně známo.“

Zatímco Knighthawk mluvil, figurína dál dělala gesta. *Jenže Knighthawk se vůbec nehýbe*, jak jsem si všiml. *A ten měkký gauč s polštáři – působí to, jako kdyby tam byl přilepený*. Dean Knighthawk byl minimálně zčásti ochrnutý. Mohl mluvit, každé slovo, které řekl, vycházelo z jeho úst. Ale nedokázal pohnout ničím jiným než hlavou.

Jak mohl být nepohyblivý? Jestliže měl technologii, kterou mě dokázal uzdravit, proč potom nedokázal uzdravit sám sebe?

„Ne,“ odpověděl Knighthawk, stále hovořil k Megan. „Momentálně mě nezajímá průzkum vašich schopností, i když bych je chtěl pochopit. Zajímá mě to, co jste *udělala* před chvílí. Neuvěřitelné. Vedle toho bledne i manipulace s realitou, slečno.“

„Nejsem si ničeho vědoma,“ řekla odměřeně. „Na co tím narážíte?“

„Byla jste ochotná se obětovat,“ řekl Knighthawk. „Zůstala jste vzadu, aby ostatní mohli uprchnout.“

„Jo?“ podivila se Megan. „Nic zvláštního. Dokážu přežít spoustu věcí.“

„Á... takže Vyšší Výjimečná?“ poznamenal Knighthawk a jeho figurína se posadila rovněji. „To jsem si mohl myslet.“

Meganiny rty se stáhly do úzké linky.

„Běžte k věci, Knighthawku,“ vyzval jsem ho.

„Jde o tohle,“ rozpovídal se a jeho figurína mávla rukou. „O náš rozhovor. Takhle explozivní použití schopností by tu ženu mělo dostat do izolace, vyvolat v ní hněv, maximální nenávisť vůči komukoliv v její blízkosti. Jonathan je jedním z mála Výjimečných, o kterém vím, že dokáže ovládat temnotu – a že podle toho, jak použije své schopnosti, se pak chce držet celé dny od lidí, dokud zase nemá sám sebe pod kontro-

lou. A přesto *table* mladá dáma není vůbec pohlcena temnotou, ačkoliv použila své schopnosti. Důkazem je, že krátce poté nesobecky riskovala svůj život kvůli týmu.“

Figurína se naklonila dopředu.

„Takže,“ pokračoval Knighthawk, „v čem spočívá to tajemství?“

Podíval jsem se k Abrahamovi, který téměř nezatelně pokrčil rameny. Nevěděl, jestli tuhle informaci máme pustit, nebo ne. Zatím jsme byli opatrní, pokud šlo o to, kdy a s kým hovořit o vymanění Výjimečných z temnoty. Touhle informací bychom mohli nešťastně zvrátit rovnováhu sil v Roztříštěných státech – tajemství překonání temnoty totiž *souvisí* s vyzrazením slabin Výjimečných.

Dvakrát se mi nechtělo vytrubovat tyhle věci do světa. Pokud by Výjimeční odhalili navzájem své slabé stránky, asi by se pozabíjeli. Jenže realita by zřejmě byla mnohem brutálnější. Došlo by ke změně rovnováhy moci a někteří Výjimeční by povstali, zatímco jiní by padli. Nakonec skončíme s jednou skupinou Výjimečných, která bude vládnout celému kontinentu, a my se budeme potýkat s organizovaným, mocným režimem, a ne se sítí městských států, které bojují jeden proti druhému a z tohoto důvodu zůstávají slabé.

Chtěli jsme tu informaci dřív nebo později pustit – rozšířit ji mezi loristy celého světa a sledovat, jestli se jim podaří začít odvracet Výjimečné od temnoty. Ale nejprve jsme museli otestovat, co jsme objevili, a zjistit, jestli to vůbec bude *fungovat* na jiných Výjimečných.

Měl jsem velké plány, plány na změnu světa, a všechny se odvíjely od jedné pasti. Od jednoho důležitého úderu, pravděpodobně nejtěžšího, jaký kdy Zúčtovatelé provedli.

„Prozradím vám to tajemství, jak odvrátit Výjimečné od jejich šílenství, Knighthawku,“ rozhodl jsem se. „Ale chci, abyste slíbil, že ho prozatím uchováte v tajnosti. A chci, abyste nás vybavil. Abyste nám dal, co potřebujeme.“

„Vy ho chcete zabít, mám pravdu?“ vypadlo z Knighthawka.

„Jonathana Phaedruse. Světloňše, jak mu teď říkají. Vy chcete zabít Profesora.“

„Ne,“ řekl jsem potichu a podíval se mu do očí. „Chceme provést něco mnohem, mnohem složitějšího. Chceme ho přivést zpátky.“

8

Knighthawk měl figurínu, která ho nosila. Když jsem kolem té věci procházel, lépe jsem si ji prohlédl. Nebyla to taková ta obyčejná figurína, kterou vídáte každý den v obchodě. Měla článkovité dřevěné prsty a mnohem pevnější tělo, než jsem předpokládal. Byla to skutečně spíš velká marioneta, až na to, že bez vodicích provázků.

A byla silná. Nesla Knighthawka s lehkostí, stačilo prostrčit paže skrz jakési popruhy, které měl Knighthawk na sobě. Celé to bylo vymyšlené tak, že figurína stála za ním a objímala ho zezadu. Paže jí procházely přes jeho břicho a prsa, zatímco Knighthawk díky popruhům zaujímal vzpřímenou pózu. Tedy až na to, že se mu nohy komíhaly pár centimetrů nad zemí.

Nevypadalo to pohodlně, *dokonce ani* normálně. A přesto Knighthawk za chůze běžně konverzoval, jako kdyby pro kvadruplegika bylo naprosto normální, že ho nosí sem a tam vysoký dřevěný golem.

„Takže to je prakticky všechno,“ řekl jsem mu, když jsme došli až na konec těžko popsatelné chodby a zamířili k Knighthawkově zbrojnici. „Slabiny jsou propojené se strachem. Pokud se Výjimečný postaví strachu, zbaví se ho a pak se mu podaří potlačit i temnotu.“

„Víceméně,“ ozvala se za námi Megan. Abraham se mezitím vydal nahoru, aby přivedl Mizzy a Codyho. Rozhodli jsme se, že – tak či onak – budeme muset Knighthawkovi věřit. Neměli jsme jinou možnost.

Knighthawk zamručel. „Strach. Zní to tak jednoduše.“

„Ano i ne,“ namítl jsem. „Neřekl bych, že většina Výjimečných, kteří podlehli vlastním schopnostem, by to dokázala vnímat jako svou slabost. Oni se tomu prostě nebrání – to je vlastně ten problém.“

„Pořád přemýšlím, proč nikoho jiného tahle spojitost nenašla,“ uvažoval Knighthawk. Byla v tom cítit skepse.

„Nás napadla,“ ozvala se tiše Megan. „Vrtá to v hlavě každému Výjimečnému, to vás můžu ujistit. Jde jen o to, že k tomu přistupujeme špatným způsobem – vnímáme spojitost mezi strachem a naší slabostí, ale z *opačného* konce.“

Jsou to noční můry. Je to k zesílení. Vyžene vás to z postele, lapáte po dechu, potíte se a cítíte krev. Ty noční můry se točí kolem vaší slabosti. Ztráty moci, návratu ke smrtelnosti, návratu k tomu, že budete *zoufale obyčejní*, takže stačí obyčejná nehoda, a je po vás. Strach z něčeho, co nás může zabít, dává smysl, proto ty noční můry vypadají celkem normálně. Ale nikdy nám nedošlo, že ty slabiny *rostou* z našeho strachu – že strach tu byl první a pak teprve slabiny. A ne obráceně.“

Knighthawk i já jsme se zastavili a ohlédli se. Megan se nám dívala do očí, vzdorovitě jako vždycky, ale viděl jsem tam trhliny. *Zatraceně...* s čím vším je tahle ženská nucená žít! To, co jsme objevili, jí pomáhá, ale současně některé z těch trhlin zvětšuje. Otevírá to v ní věci, na jejichž zakrytí tvrdě pracovala.

V minulosti napáchala hrozné věci, sloužila Ocelovému srdci. Nemluvili jsme o tom. Uprchla proto, že byla nucena nepoužívat své schopnosti během doby, kdy infiltrovala Zúčtovatele.

„Můžeme to dokázat, Knighthawku,“ naléhal jsem. „Můžeme odhalit Profesorovu slabinu a pak ji použít proti němu. Jen místo abychom ho zabili, nalíčíme past, která ho přinutí po-

stavit se svému strachu. Přivedeme ho zpátky a *dokážeme*, že na problémy s Výjimečnými existuje jiné řešení.“

„Nebude to fungovat,“ namítal Knighthawk. „On vás zná a ví, jak Zúčtovatelé pracují. U Kalamity – vždyť on Zúčtovatele *vymyslel*. Bude na vás připravený.“

„Vidíte, to je ono,“ přitakal jsem. „On nás zná, ano. Ale *my* současně známe *jeho*. Odhalit jeho slabinu pro nás bude mnohem jednodušší než v případě jiných Výjimečných. A kromě toho víme něco velmi důležitého.“

„A to?“ byl zvědavý Knighthawk.

„Někde hluboko uvnitř,“ vysvětloval jsem mu, „Profesor chce, abychom zvítězili. Bude připravený umřít, a proto ho překvapí, že ho ve skutečnosti chceme zachránit.“

Knighthawk se na mě díval. „Máte podivuhodné přesvědčovací schopnosti, mladíku.“

„To si *nedokážete představit*,“ zamumlala Megan.

„I tak budeme k jeho poražení potřebovat techniku,“ pokračoval jsem. „Proto se nemůžu dočkat, až uvidím, co tu máte.“

„No, mám tu pár věcí, které bych vám mohl půjčit,“ řekl Knighthawk a vydal se dál chodbou. „Ale na rozdíl od toho, co si lidi myslí, tohle místo není nějaké obrovské úložiště tajných technologií. Prakticky pokaždé, když se mi podaří sehnat něco, co funguje, to okamžitě prodám. Uvědomte si, že všechny ty drony nejsou jednoduché. Musíme je objednávat z Německa a jenom jejich vybalování je *zabíračka*. Když už jsme u toho, tak ty zničené vám naučtuju.“

„Přišli jsme s prosíkem, Knighthawku,“ připomněl jsem mu, když jsem s ním srovnal krok. „Jak byste asi chtěl, abychom vám zaplatili?“

„Podle všeho jste důvtipný mládenec. Vy už něco vymyslíte. Zmrazený krevní vzorek z Jonathana by to mohl srovnat, pokud tedy ten váš šílený plán selže a vy ho nakonec budete muset zabít.“

„Neselže.“

„Ne? Když se podívám na historii Zúčtovatelů, nikdy bych

si nevsadil, že po vaší akci *nezůstane* na místě pár mrtvol. Ale uvidíme.“ Jeho figurína pokynula směrem k Megan.

Ta figurína... při pohledu na ni mě něco napadlo. Chvilku jsem přemýšlel a pak mi to secvakalo jako v kusadlech velkého brouka nad partii pokeru.

„Dřevěná duše!“ vykřikl jsem. „Sehnal jste nějakou její DNA?“

Knighthawk ke mně za chůze otočil hlavu. „Jak jste u všech čertů...“

„Napadlo mě to jednoduše, stačilo o tom jen přemýšlet. Mezi Výjimečnými zase tolik loutkářů není.“

„Žila v jedné odlehle vesničce v Paňdžábu!“ vypadlo z Knight-
hawk. „A už je skoro deset let po smrti.“

„David má pro Výjimečné slabost,“ promluvila zezadu Megan. „Řekla bych, že je až posedlý, ale to bych mu možná krivdila.“

„Tak to není,“ bránil jsem se. „Jsem spíš jen...“

„Ne,“ přerušil mě Knighthawk.

„Dává to smysl. Jsem jako...“

„Ne, *opravdu*,“ vložil se Knighthawk znovu. „Tohle nikoho nezajímá, hochu.“

Vydechl jsem. Na podlaze oživil malý úklidový dron. Narazil do mé nohy, připadalo mi, jako by se mi chtěl pomstít. Hned poté odcupital.

Knighthawkova figurína na mě ukázala rukou, musela se při tom pohybu natočit do strany, protože její paže byly uchycené do popruhů omotaných kolem Knighthawka a vyčuhovaly do stran. „Posedlost Výjimečnými není zdravá. Měl byste si dávat pozor.“

„Ironií osudu tahle slova přicházejí od člověka, který vystavěl svou kariéru na využívání schopností Výjimečných – a teď je používá k tomu, aby se vůbec mohl pohybovat.“

„A co vás vede k úsudku, že trpím stejnou posedlostí? Řekněme, že mluvím z vlastní zkušenosti. Výjimeční jsou divní, krásná a děsivá, všechno naráz. Nenechte se tím strhnout. Může vás to zavést... do problematických končin.“

Něco v jeho hlase zavedlo mé myšlenky zpět do té laboratoře, kde si části těl jen tak plavaly ve vanách. Ten muž nebyl zcela při smyslech.

„Budu si to pamatovat,“ slíbil jsem mu.

Pokračovali jsme společně chodbou. Cestou jsme minuli otevřené dveře a já se neubráníl, abych do nich nenahlédl. Malá místnost byla úzkostlivě čistá, uprostřed stála velká kovová bedna. Vypadala tak trochu jako rakev a celkovému vzhledu příliš nedodávalo mdlé osvětlení a sterilní, chladný zápach. Vedle rakve stála velká dřevěná vitrína ve tvaru knihovny, s velkými čtvercovými přihrádkami. V každé byla nějaká drobná položka, většinou to vypadalo jako oblečení. Čepice, trička, malé krabičky.

Regály byly označené nálepkami, pár nápisů se mi podařilo rozluštit. *Demo, Abstraktor, Tlakoplet...*

Jména Výjimečných. Regály v mrazicích boxech byly zřejmě místem, kde si Knighthawk přechovával vzorky jejich DNA, ale tady měl trofeje. Paradoxně jeden z největších regálů neměl popisku. Byla v něm jen vesta a něco, co připomínalo rukavice. Šlo o nějaké výjimečné exponáty s vlastním nasvícením.

„Tady motivátory nenajdete,“ poznamenal Knighthawk. „Jen... suvenýry.“

„A jak bych našel motivátory?“ zeptal jsem se a podíval se na Knighthawka. „Co to vlastně je, Knighthawku?“

Knighthawk se usmál. „Nemáte tušení, jak těžké je zabránit lidem, aby si na to dokázali odpovědět, chlapče. Finta spočívá v tom, že potřebuji, aby lidi tam venku pro mě sbírali materiál, ale současně nechci, aby kdekdo věděl, jak si vyrobit vlastní motivátory. K tomu jsou zapotřebí dezinformace. Polopравdy.“

„Nejste jediný, kdo tyhle věci vyrábí, Knighthawku,“ ozvala se Megan, která se teď objevila vedle nás. „Stejně tak je dělá Romerocorp a ITC někde v Londýně. Žádné velké tajemství to nebude.“

„To tedy bude,“ bránil se Knighthawk. „Ostatní společnosti ví, jak si chránit svá tajemství, o tom nepochybujte. Myslím,

že ani Jonathan nezná celou pravdu.“ Usmíval se a přitom se bezvládně houpal v pažích figuríny. Už mě ten jeho úsměv unavoval.

Figurína se otočila a vydala se po chodbě k dalším dveřím.

„Moment,“ obrátil jsem se k němu a pak se vydal stejným směrem. „My nepůjdeme do té místnosti se suvenýry?“

„Ne,“ odpověděl Knighthawk. „Tam žádné jídlo nenajdeme.“ Figurína zatlačila na druhé dveře a ty se otevřely. Za nimi jsem zahlédl sporák a ledničku, ačkoliv lino na podlaze a stůl s deskou uprostřed ve mně vzbuzovaly spíš dojem nějaké závodní jídelny než kuchyně.

Podíval jsem se letmo na Megan. Stála teď na chodbě po mém boku, hned vedle dveří. Figurína vešla dovnitř a položila Knighthawka na židli s předimenzovaným čalouněním vedle stolu. Pak přešla k lednici a přehrabovala se v něčem, co jsem neviděl.

„Něco malého bych *zakousla*,“ poznamenala Megan.

„Nepřipadá ti to všechno tak trochu morbidní?“ zeptal jsem se jí potichu.

„Bavíme se teď o strojích vyrobených z mrtvol tvých lidí, Megan.“

„Já přece nejsem nějaký jiný druh. Pořád jsem člověk.“

„Ale i tak máš jinou DNA.“

„A přesto jsem člověk. Nesnaž se to pochopit. Mohl by ses z toho zbláznit.“

Šlo o obecný názor – snaha vysvětlit Výjimečné s pomocí vědy byla přinejmenším k zešílení. Když Amerika přijala zákon o kapitulaci, který postavil Výjimečné mimo právní systém, jeden ze senátorů vysvětloval, že bychom neměli předpokládat jakoukoliv závaznost lidských zákonů pro Výjimečné, jestliže pro ně neplatí ani zákony *fyzikální*.

Ale – třeba si mě považujte za blázna – já jsem se to snažil pochopit pořád. *Musel* jsem tomu dát nějaký smysl.

Podíval jsem se na Megan. „Je mi jedno, co jsi zač, dokud budeš sama sebou, Megan. Ale nelíbí se mi způsob, jakým využít-

váme mrtvolu, když přitom nechápeme, co jim děláme nebo jak to všechno funguje.“

„No tak to z něj nějak vypáčíme,“ zašeptala a přisunula se blíž. „Máš pravdu, motivátory by mohly být důležité. Co když to, jak fungují, nějak souvisí se slabiny nebo se strachem?“

Přikývl jsem.

Z kuchyně začaly vycházet další zvuky. Popcorn? Podíval jsem se dovnitř a překvapilo mě, když jsem uviděl, jak Knighthawk odpočívá ve své jednoduché židli, zatímco figurína stojí vedle mikrovlnky a dělá popcorn.

„Popcorn?“ zavolal jsem na něj. „K *snídani*?“

„Už před deseti lety nás postihla apokalypsa, hochu,“ odpověděl mi halasně. „Žijeme na hranici, v pustině.“

„A co to s tím má společného?“

„To znamená, že sociální návyky jsou mrtvé, je po nich,“ vysvětloval. „Zaplaťpámbu. Teď můžu zatraceně snídat, co chci.“

Vydal jsem se dovnitř, ale Megan mě chytila za rameno a naklonila se ke mně. Byla cítit kouřem – jako použitá zbraň, jako střelný prach, který vyhořel v pláštích střel, a jako doutnající dřevo stromů v zapáleném lese. Byla to báječná a opojná vůně, lepší než jakýkoliv parfém.

„Cos mi to chtěl předtím říct?“ byla zvědavá. „Jak jsi mluvil o sobě a vložil se do toho Knighthawk, nechceš to doříct?“

„O nic nešlo. Jen že jsem pitomec.“

Megan se zarazila, podívala se mi do očí a čekala.

Povzdychl jsem si. „Mluvila jsi o tom, jak jsem posedlej. A ono to tak není. Jsem... něco jako stroj na střihání nehtů zabírající celou místnost a poháněný párou.“

Zvedla obočí.

„Já prakticky umím jen jednu věc,“ vysvětloval jsem, „ale, zatraceně, tuhle věc budu dělat opravdu, opravdu *dobře*.“

Megan se usmála. Nádherný pohled. Pak mě z nějakého důvodu políbila. „Miluji tě, Davide Charlestone.“

Ušklíbl jsem se. „Určitě dokážeš milovat obří stroj na střihání nehtů?“